

VE STÍNU
LEVIATANŮ II

ROBERT

JACKSON

BENNETT

ROBERT
JACKSON
BENNETT

KREV
TITÁNŮ

VE STÍNU
LEVIATANŮ II

KREV

TITÁNŮ

PŘELOŽIL
MILAN POHL

BRNO
2026

ROBERT

BENNETT

JACKSON

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4
směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

A Drop of Corruption

Copyright © 2025 by Robert Jackson Bennett

All rights reserved including the right of reproduction in whole
or in part in any form. No part of this book may be used or reproduced
in any manner for the purpose of training artificial intelligence
technologies or systems. This work is reserved from text and data
mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

This edition published by arrangement with Del Rey, an imprint
of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Cover design and Illustration by Will Staehle

Maps © 2024, 2025 by David Lindroth Inc.

Translation © Milan Pohl, 2026

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026

(elektronické vydání)

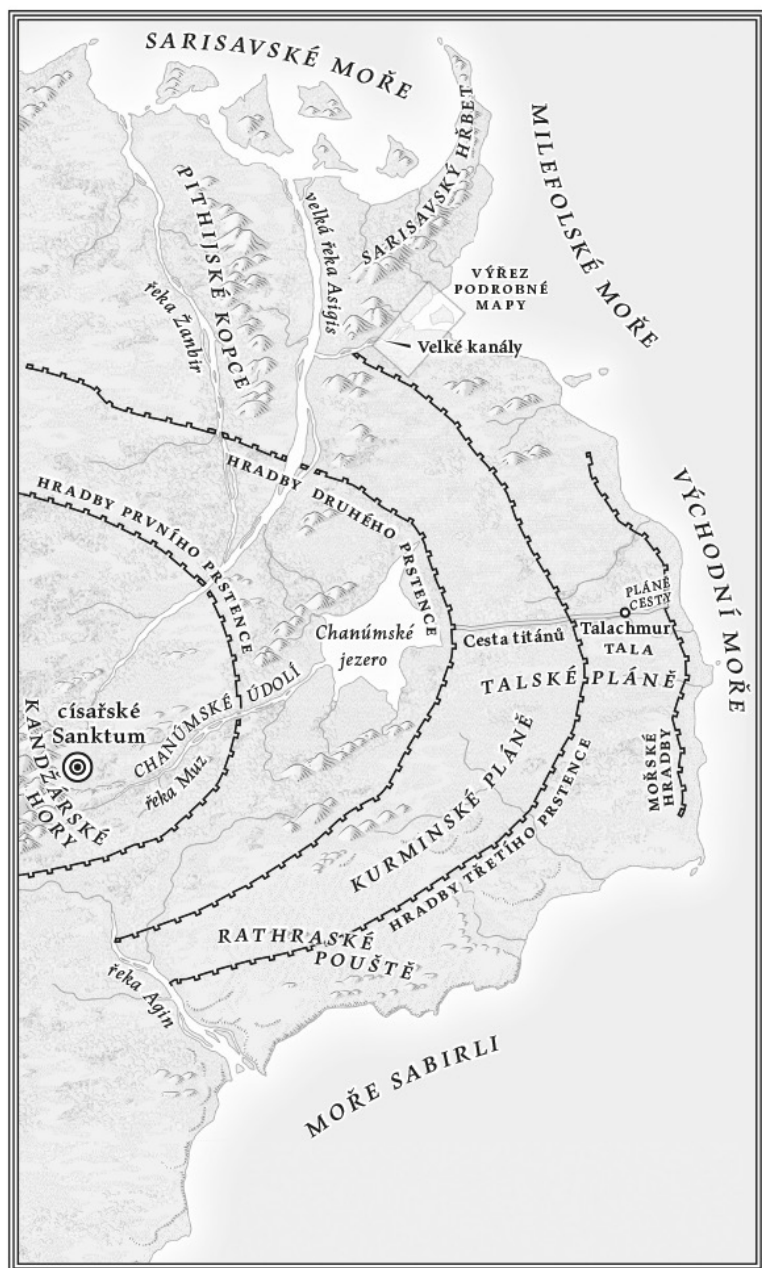
ISBN 978-80-275-3140-0 (PDF)

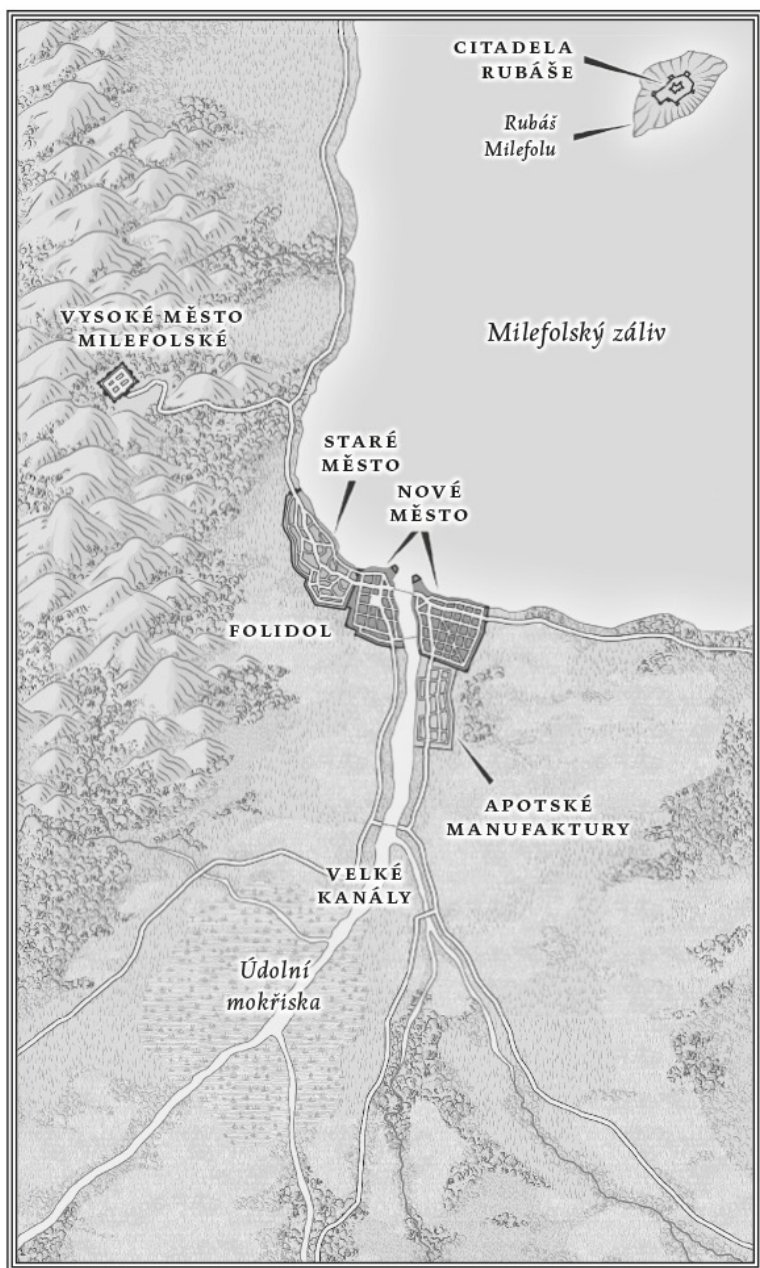
ISBN 978-80-275-3141-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3142-4 (MobiPocket)

Španělům —

Mantente amable, mantente tonta.

VOJENSKÉ HODNOSTI VELIKÉ
A SVATÉ CHANÚMSKÉ ŘÍŠE
(od nejvyšší po nejnižší)

KONZULATO

...

PRIFIKTO

...

KOMANDANT-PRIFIKTO

...

KOMANDANT

...

IMMUNIS

...

KAPITÁN

...

SIGNUM

...

PRINCEPS

...

MILITIS

Déle než lidská paměť, déle než dějiny existují leviatani: kolosální nestvůrné bestie, které se při každém období dešťů vyplazí na souš, potulují se po pláních a rozsévají smrt a beznaděj. Lidé na pevnině jim byli po staletí vydáni na milost a znali jen strach a utrpení.

Pak se obyvatelé Chanúmského údolí naučili tajemstvím přetváření kořenů, větví i lidských tkání — tajemstvím získaným z krve leviatanů.

Upravili vlastní těla. Umocnili vlastní chytrost a sílu. A když se takto proměnění vynořili ze stínů svého údolí, začali měnit i veškerý svět před sebou.

Nejprve vypracovali metody ke skolení leviatanů. Potom svrhli malicherné krutovládce, kteří panovali v hornatinách, kam se leviatani nepouštějí. A tak se zrodila Chanúmská říše.

Říše se šest set let rozrůstala a díky tomu přežívala — ale jen tak tak. Původní chanúmský národ dávno vymřel a s ním ztratila Říše i mnoho moudrosti a vynalézavosti. Rok co rok se leviatani stále vracejí na souš. Rok co rok je k jejich odražení zapotřebí veškerého říšského umu a důvtipu. A celou dobu je třeba udržovat řád, rovnoprávnost a pokrok, poněvadž bez nich by se Říše zhroutila.

Této Říši slouží Dinios Kol, mladý muž přidělený k Judexu, říšskému úřadu zaměřenému na výkon spravedlnosti. Mysl má upravenou tak, aby nikdy nic nezapomněl. Pracuje jako asistent Any Dolabrové, geniální vyšetřovatelky, která většinu svých dní prožívá

se zavázanýma očima a jen zřídka kdy vychází ze svých pokojů — bojí se totiž, aby všední život nezahltil její smysly.

Společně jsou pověřeni vyšetřováním říšských úmrtí mimořádně obtížné či nebezpečné povahy. On pátrá a ukládá si do paměti poznatky; ona analyzuje, vyhodnocuje a odhaluje skryté pravdy ve všem, čeho byl svědkem.

Společně přinášejí Říši spravedlnost.

ČÁST I

×

**MUŽ,
KTERÝ
ZMIZEL**

KAPITOLA 1

Myslel jsem, že v džunglích na východě Říše je vedro k zalknutí, ale když jsem seděl na přídi malého člunu plavícího se kanálem a cítil, jak se mi z čela řine pot, došel jsem k závěru, že sever je bezesporu mnohem horší. Poslední úsek naší plavby byl téměř zcela zacloněn hustými korunami stromů, avšak z pralesního podrostu i v těch nejchladnějších stínech ustavičně stoupala pára, jako by se celý svět nacházel těsně před bodem varu. Můj modrý kabát Judexu, od límce až k manžetám, byl už skoro tři dny nasáklý potem, takže po mně tam, kde jsem seděl, zůstával mokrý otisk. V říšské důstojnici, která mě očekává, patrně nezanechám nejlepší dojem.

Propluli jsme poslední zátočinou v kanálu a konečně se přiblížili k nábreží Folidolu. I v tuto časnou hodinu se přístaviště hemžilo plavidly: mrňavými rybářskými bárkami, těžkopádnými nákladními čluny i drobnými, hbitými pramicemi lovců ústřic — a také několika nezvyklými loděmi, jaké jsem nikdy předtím neviděl.

Zatímco jsme se blížili k molům, zvědavě jsem si posledně zmíněná plavidla prohlížel. Byly to nemotorné čluny s hlubokým ponorem a tlustými deskami z kamenodřeva upevněnými k bokům, tyto desky se však třpytily leskem tepaného železa. Došlo mi, že se ježí hlavicemi šípů zaklíněnými hluboko do dřeva, s ulámanými nebo uřezanými dřívky. Jako by každou tu loď teprve před chvílí zasáhlo půl tuctu lukostřeleckých salv. Na tak poklidném místě to byl dost zvláštní výjev.

S tlumokem přehozeným přes rameno jsem vystoupil, stanul na rušném nábřeží a rozhlížel se po důstojnici, která se tady se mnou měla setkat.

Nikdo se však neobjevil. Byli tu rybáři, seřazení na molech a namotávací sítě na ruce, polonazí, s kdysi světlou pletí osmahnutou sluncem. Bylo tu několik špinavých nuzáků se splepenými vlasy, kteří seděli na kraji nábřeží a hrbili se při tom jako prosebníci. Bylo tu mnoho ženistů, vracejících se z kanálů a pokrytých tolika vrstvami bahna, že se pod tím daly sotva rozeznat fialové uniformy. A konečně tu byla spousta apotetikalských vojáků, stojících na stráži s šarlatovými apotskými kápěmi na ramenou a kopími pevně sevřenými v rukou, sledujících zástupy tvrdýma, pronikavýma očima.

Neuniklo mi jejich držení těla, jejich napětí. Bylo to zvláštní, vidět apoty ve funkci ostrahy; obvykle se zabývají spíš tinkturami a reakčními činidly. Znovu jsem zalétl pohledem ke zjizveným obrněným lodím sešikovaným podél mol a zapřemítal, co se tady, v přístavním městě Folidolu, asi děje.

Dvacet minut jsem čekal v parném, vzdouvajícím se vzduchu u mola a poslouchal vzdychání džungle, jak vánek čechrал stromy, ale přidělenou důstojnici jsem nespatriil. V duchu jsem proklínal říšské depeše, které často docházely s velkým zpožděním a zlopověstnou zmatečností. Třeba v nich popletli den mého příjezdu.

Vyrazil jsem tedy pryč, s tlumokem na zádech jsem se plahočil k folidolské kostnici, poněvadž mrtvolu uložili tam. Sotva jsem se však vydal po silnici, zarazil jsem se.

Hned u silnice byl malý pahorek, lemovaný stromy barri s hustou trávou kolem kořenů — a tam, uprostřed trávníku, ležela mladá žena v plášti s kápí, ruce složené na břiše, jako by se oddávala pokojné dřímotě. Její kalhoty i boty byly tak zabahněné, až se stávaly pouhými hroudami hlíny, ale plášť měl barvu apotského šarlatu.

A tamhle, na její hrudi: několik lesklých odznaků. Proužky říšského signa, zrovna jako ty moje.

Bylo mi řečeno, že tu na mě bude čekat signum od apotů. Vykročil jsem k ní a doufal, že se mylím.

Chtěl jsem si odkašlat a tím ji probudit, ale jen jsem se k ní přiblížil na deset pídí, hlasitě promluvila s milefolským přízvukem hutným jako pudink: „Můžu vám pomoci?“

„Bylo mi řečeno, že se tu mám setkat s apotskou důstojnicí,“ pravil jsem. „Nejste to vy?“

Otevřela oči a pohlédla na mě. Byla hodně mladá a nevysoká; se světlou, růžovou kůží, podsaditou postavou a krátkými mastnými vlasy přilepenými k hlavě. Oči měla docela kulaté, s nazelenalým bělmem — mezi zdejšími Milefolci je to běžný rys —, ale kůže kolem nich byla fialová, podobně jako kůže na uších a nose: známka zásadních augmentací. Ta holka s největší pravděpodobností slyšela každý úder mého srdce a cítila každou kapičku potu na mém těle.

„Á!“ zvolala. Pořád vleže na zádech mě přejela pohledem. „Já myslela, že budete cítit po něčem dražším.“

„Že budu... cože?“

Vzepřela se na loktech. „Když jsem tu na vás čekala, větrila jsem ve vánku. Důstojníci z vnitřních prstenců mají vždycky hodně drahé aroma. Spousta oleje ve vlasech, navoněná kůže. Ale vy tak nevoníte.“ Zadívala se na mě přimhouřenýma očima. „Takže. Vy jste ten důstojník Judexu, co nám má pomoci s tím naším záhadným zesnulým?“

„Ano.“ Krátce jsem se uklonil. „Jsem signum Dinios Kol ze speciální divize Judexu.“

Zase mě přejela pohledem, ale nic neřekla.

„A vy jste?“ otázal jsem se.

„Jedl jste cestou sem sušenou rybu?“ zeptala se.

„Prosím?“

„Sušenou rybu. Dal jste si dnes jeden dva plátky? Možná kořeněné koriandrem?“

„No... ano. Proč?“

„Hmm,“ moudře pokývala hlavou. Pak se zvedla, uklonila se a řekla: „Signum Tira Malová, dohlážitelka apotetikalů. Omlouvám

se, že jsem vás neuvítala, jak se sluší a patří, Kole. Pravá Říše leží daleko odsud. Občas na její finesy zapomínáme.“

„Je to běžné, že se milefolští důstojníci ráno jen tak povalují na břehu?“

„Povalují?“ opáčila. „Já se snažila uschnout.“ Natáhla ruku ke slunci a já zahlédl, jak jí z rukávu stoupají přízračné pramínky páry. „Mám za sebou pernou noc v kanálech a bažinách. Snažila jsem se dobrat lepšího pochopení, jak se to seběhlo, že je náš nebožtík tak hrozně moc mrtvý. Byla to špinavá práce, a zbytečná, a bude ještě špinavější.“ Podívala se za mě. „Já myslela, že budete dva.“

„Moje immunis dorazí, až sama uzná za vhodné,“ konstatoval jsem. „Předpokládám, že už jste nám zajistili ubytování?“

„Jistě. Až přijede, mí kolegové se o ni postarají.“ Kývla směrem k lidem usazeným na nábreží, které jsem prve pokládal za nuzáky. Až teď mi došlo, že jsou také navlečení v apotských pláštích, byt' notně zablácených. „Ale než půjdeme — chtěl byste se vyzvracet tady venku, Kole? Nebo raději počkáte?“

Vyjeveně jsem na ni pohlédl. „Prosím?“

„Rybí pach ve vašem dechu,“ odvětila. „Nic dobrého. Řekla bych, že ryba se zkazila a ten, kdo vám ji naservíroval, ji okořenil tak, abyste to nepoznal. Odhaduju, že máte, no, asi tak hodinu, než se vám začne bouřit žaludek, a potom to z vás vyjde ven.“ Obrátila se ke mně a lenivě se usmála. „A kostnice tomu zrovna neprospěje. Ta nesvědčí ani těm, kdo mají žaludek pevný jako kámen. Zvlášť vzhledem ke stavu našeho nebožtíka.“

Položil jsem si dlaň na břicho. Říkal jsem si, že se určitě mýlí. Když vtom v jakési škvíře mého žaludku: že by slabounké zlověstné zachvění?

Zaškaredil jsem se na ni. „Dopouštíte se mnoha předpokladů, Malová. Jsem v naprostém pořádku a mohu se pustit do práce.“

„Neříkejte,“ prohodila jakoby nic. „Tak dobrá! Pojdme tedy do kostnice, ať to máme za sebou.“

Folidolská kostnice mě nenaplňovala právě klidem a pokojem. Kvůli nízkým klenutým stropům a vzdálenému mumlání dalších apotů ta budova silně připomínala katakomby, a co hůř, zatuchlý vzduch čpěl neurčitě nasládlým, a přitom odporným pachem.

„Jste klikař, Kole,“ říkala mi Malová, zatímco jsme kráčeli chodbami. „Víte to?“

„A pročpak?“

„Nedávno jsme probrali vzorky,“ odpověděla. „Vyházeli jsme všechny, které expirovaly, nedokážeme je totiž uchovávat navěky. Ve srovnání s tím, jaký puch tu byl ještě před měsícem, to tady teď voní jako rozkvetlá louka.“

Zatlačil jsem si klouby prstů do nosních dírek. „Jak to může někdo vydržet?“

„Jednoduchá odpověď.“ Zastavila se, hmátla po vozíku na velkých loukoťových kolech a začala ho tlačit před sebou. „Nevydrží to skoro nikdo.“

Za chůze jsem si Malovou prohlížel. Zdálo se, že tohle prostředí jí ani trochu nevadí: nedbale si vykračovala, lhostejně přežvykovala kus hinového kořínku, mírného stimulantu, který jí barvil ústa načerno. Plášť pověsila za dveřmi a já teď viděl, že je vyzbrojená nejen krátkým mečem v pochvě, ale taky dvěma noži za pasem, jedním v botě a ještě jedním mrňavým v pouzdře na zápěstí. Napadlo mě, jaké jsou asi její povinnosti, že k nim potřebuje takovýhle arzenál.

Konečně jsme došli k jednomu malým dvířkům jako od kredence na konci chodby. „Tady ho máme,“ zahlaholila.

Otevřela dvířka. Zatrnulo ve mně, uvnitř však byla jen dřevěná skříňka, asi deset coulů vysoká a tři pídě dlouhá i široká: jen o málo větší než legionářský štít. Malová skříňku uchopila a vytáhla ji na vozík. V útlých loukotích pod tou váhou zavržalo.

Upřeně jsem se na tu plochou dřevěnou skříňku zadíval.

„Domníval jsem se,“ pronesl jsem pomalu, „že mám obhlédnout tělo.“

„Cože?“

„Podle rozkazů mám obhlédnout tělo důstojníka nalezeného v kanálu, údajně skonavšího násilnou smrtí.“

„Aháá,“ protáhla zamyšleně. „No, tak to někdo někde udělal chybu! Já totiž nehlásila, že máme *tělo*. Svým nadřízeným jsem oznámila, že máme *ostatky*. To slovo jsem zvolila nanejvýš pečlivě.“

V tichu jsem hleděl na nevelkou nízkou schránku na vozíku.

„Takže,“ řekl jsem s povzdechem, „asi nejde prostě o osobu velice malého vzrůstu.“

Blýskla po mně úsměvem. Zuby už měla od hinového kořínku černé jako rathraské hrozny. „To vás musím zklamat. Mrkneme se na něj?“

Přesunuli jsme se do kruhové místnosti připomínající laboratoř, s širokým bronzovým stolem pod řadou míhotavých modrých mai-lamp. Silně to tam páchlo po louhu a dalších čistících činidlech. V kamenné podlaze pod stolem byl odtokový kanálek, obkroužený narůžovělou svatozáří špíny. Často tu podlahu drhnou, odhadoval jsem, ale nikdy ji nevydrhnou úplně.

Signum Malová s pobrukováním přendala skříňku z vozíku na stůl, pak přistoupila k regálům a přes zabahněnou červenou apotskou uniformu si natáhla velkou koženou zástěru a rukavice. „Radši se někam posadte,“ poradila mi. „Asi to chvíli potrvá. Jsem sice dohlížitelka vycvičená v mnoha apotských uměních, ale většinou se zabývám stopováním a, ech...“ Rukama napodobila střelbu z luku. „Řekněme urovnáváním sporů?“

Shodil jsem ze sebe propocení kabát a svalil se na židli, až se mi u pasu zahoupal meč. „Domníval jsem se, že úkolem dohlížitelů je opatrovat cenná činidla a příměsi, nikoli bojovat.“

„Nu, my tu nemáme žádné legionáře, kteří by nás chránili. Jsme daleko od jádra Říše a takhle daleko na severu se leviatani nevykytují. Ale svým způsobem to dává smysl, ne? Jsou snad lidské bytosti něčím jiným než chodícími žoky cenných činidel a sloučenin?“ Zazubila se. „Proč bych je nemohla stopovat a v případě potřeby z nich trochu těch životně důležitých činidel odčerpat?“

Vrátila se k dřevěné skřínce na stole, uvolnila tři bronzové spony na boku a pak zabrala za víko. Horní strana i bočnice se s hlasitým bouchnutím odklopily.

Uvnitř nebylo tělo, nic, co by připomínalo lidské údy, nýbrž velký podlouhlý kvádr jakéhosi velice nezvyklého mechu s tuhými, jakoby kostěnými úponky rostoucími hodně nahusto. Kvádr byl dokonale hranatý, podle všeho rostl a rostl, až vyplnil celou schránku. Malová tu mechovou cihlu jemně odtlačila ze spodní dřevěné desky na stůl.

Zíral jsem na kvádr mechu a v hlavě mi doznívalo jediné slovo: *ostatky*.

Nasládlý pach v místnosti ještě zesílil a spolu s tím se mi v žaludku začalo rozmáhat nepříjemné bublání. Nedával jsem na sobě nic znát, ale hlavou mi proběhlo: *Ksakru, ona měla s tou rybou pravdu*.

„Chvilíčku strpení,“ řekla Malová.

S pobrukováním přešla k dalšímu regálu a vzala z něj podnos s mnoha drobnými noži a velkým zazátkovaným modrým džbánem. Pak se vrátila k mechovému kvádru, odšpuntovala džbán a rozmáchle, jako když kuchař masť rozpálenou pánev, polila kvádr čůrkem oleje. Potom nádobu zazátkovala, postavila ji stranou a rukama v rukavicích začala olej roztírat, hnětením ho vpravovat do mnoha štěrbin mezi úponky.

„Jak to funguje?“ zeptal jsem se.

„Ten mech?“ ujišťovala se. „Vy jste ho ještě neviděl?“

„Těla, která obhlížím, bývají zpravidla buď docela čerstvá, nebo dávno mrtvá.“

„Tak to máte kliku,“ prohlásila. „Odkakživa se mu říká *kostnicový mech* — ačkoli ve skutečnosti to není mech, nýbrž masožravá houba. Žije ve škvírách v půdě, vystýlá podzemní dutiny a čeká, až tam spadne nějaký živočich. Když se tak stane, mech ho žahne, paralyzuje a pomalu se rozrůstá po jeho těle, pohlcuje ho jako kokon. A pak se teprve dějí zajímavé věci.“ Se zamručením posunula kvádr po stole. „Mech vylučuje tekutinu, která organismus očišťuje od mnoha vlivů způsobujících hnilobu. Skoro jako by ho léčil, takže pak může strávit všechny jeho tkáně a nic nepřijde nazmar. Námi vyšlechtěná odrůda už samozřejmě maso nestravuje. Jednoduše nám uchovává vzorky, které díky ní zůstávají čerstvé až dva roky.“

Ohlédl jsem se k přemnoha dvířkům lemujícím chodbu za mými zády. „Vzorky?“

Malová se zase zazubila. V přítmí laboratoře měla její tvář s fialově podbarveným nosem a očima takřka kostlivé vzezření. „Jsme apotové, Kole. Využíváme mnoho tkání. Včetně svých vlastních.“

Další nával odporně nasládlého smradu. Olej už se vsákl do mechu a propůjčil jeho povrchu slabý průsvitný lesk. Uprostřed jsem zahlédl přízračně bílou hmotu.

„Povězte mi, co víte o té vraždě, prosím,“ požádal jsem ji.

Nevesele se zasmála. „To je snad poněkud příjemnější téma. Ale jen poněkud.“

„Nebožtík se jmenuje *immunis Mineti Sudžedo*,“ spustila Malová, „z císařské Bankovní správy. Přijel z druhého prstence Říše coby člen finanční delegace, která měla s králem Milefolu projednávat důležité říšské záležitosti.“ Z jejích slov přímo odkapával jedovatý sarkasmus. „Z celé své delegace dorazil jako poslední — teprve před dvěma týdny, desátého dne měsíce hajnala. Na nábřeží ho uvítaly apotské strážce, podle kterých se těšil dobrému zdraví i dobré

náladě, a doprovodily ho na ubytování. Zrovna jako doprovodí i vaši immunis, až taky přijede.“

Zarazil jsem se. Většinu toho, co mi říkala, jsem už věděl, ale to poslední ne. „Proč ho doprovázely strážé?“ optal jsem se.

„Protože měl jednat o daních,“ odpověděla. „A výběrčí daní se netěší velké oblibě — zvláště ne tady v Milefolu. Není tu právě bezpečno.“

Hlavou mi probleskl pohled na obrněné lodě poseté hroty šípů.

„Chápu,“ řekl jsem tiše.

„Strážé ho zavedly do jeho pokojů,“ pokračovala Malová. „Pak navštívil císařskou banku ve městě, opět v doprovodu stráží. Vyřídil tam nějakou záležitost a vrátil se krátce před západem slunce. Když se dostavil zpátky na ubytování, říkal, že mu není dobře po cestě. Zřejmě mu bylo slabo od žaludku.“

Stroze jsem přikývl. Snažil jsem se nemyslet na své vlastní vzpurné vnitřnosti.

„Vedoucímu delegace poslal po strážích vzkaz, že večer zůstane u sebe v pokoji,“ říkala Malová. „Pak si nechal donést večeři, ale snědl jen málo a šel spát. Druhý den ráno se měl sejít s ostatními členy delegace, jenomže... nepřišel. Poslali za ním strážé s tím, že ho potřebují. Když neotvíral, strážé vtrhly dovnitř a zjistily, že Sudžedo byl... no, že byl v noci unesen!“

„Unesen?“ opakoval jsem překvapeně. „Rozkazy, které jsem obdržel, naznačovaly, že se ztratil.“

„Takhle by to nikdo z nás tady nenazval,“ prohlásila. „*Ztratit se* by budilo dojem, že zmizel při přesunu z jednoho místa na druhé. Ale u jeho dveří stála celou noc stráž, samotné dveře byly celou dobu zamčené a on z pokoje vůbec nevyšel. Jedinou známkou toho, že se stalo něco nepatřičného, byla jeho postel. Jevila stopy zápasu a povlečení bylo zakrvácené a pomuchlané.“

„Zakrvácené?“ doptával jsem se na podrobnosti.

„Ano, jako kdyby ho někdo přepadl nebo pobodal ve spánku. A co bylo ještě divnější — všechna okna jeho pokoje byla pořád

zavřená zevnitř! Žádné známky vloupání, neoprávněného vniknutí, prostě nic. Nikdo nemá potuchy, jak se útočník dostal dovnitř nebo zase ven. A kromě samotného Sudžeda z pokoje nic nezmiželo. “Poklepal si na fialový nos a vůbec se při tom neohlížela na olej na prstech v rukavici. „Já dokážu vysлідit veverku v mokřím lese na míli daleko, a stačí mi k tomu chomáček její srsti. Ale když jsem se podívala do Sudžedova pokoje, neobjevila jsem žádný jiný pach než ten jeho, plus pach sloužících. Dokud se nepřišlo na to, že je pryč, celou dobu byl ve své komnatě sám. Ale jak z ní zmizel, to vážně netuším.“

Pohlédl jsem na kvádr mechu, lesknoucí se olejem. „A kdy a kde jste našli ostatky?“

„Patnáctého hajnala, pět dní po jeho příjezdu a zmizení,“ odpověděla. „Takže před deseti dny. To jen kdybyste na cestách zapomněl, jaké máme datum.“

Věnoval jsem jí drobný chladný úsměv. „Nezapomněl.“

„Jistěže ne. Všechny kousky jsme našli nějakých dvanáct mil od Sudžedova ubytování. Cesta tam je dlouhá, kopcovitá, zarostlá, bažinatá. Napřed byste se navíc musel dostat z města Folidolu, plného zvědavých očí. Bylo by dost těžké dojít tam nepozorovaně, natož s mrtvolou.“ Vyplivla napravo od sebe černý chrchel a přímo jím zasáhla odtokový kanálek pod stolem: pozoruhodně precizní výkon. „Jedna záhada stíhá druhou. Jak mohl být unesen z takového místa, aniž by si toho kdokoli všiml? Jak to, že se znovu objevil tak daleko a v takovém stavu? My dohlížitelé jsme si na tom vylámali zuby.“ Loupla po mně trpkým pohledem. „Jsem nadšením bez sebe, že si to berete na starost vy kouzelníci z Judexu. Než tohle, to budu mnohem radši nahánět v džungli ty zasraný pašeráky.“

Úponky mechu syčivě vypustily obláček smrdutého plynu. Puch v místnosti už byl bez nadsázky úděsný.

Malová nasála vzduch do chřípí. „Hotovo, řekla bych,“ poznamenala. „Tak se na to podíváme...“

Kvádr vydal poslední závan smradu a pak začal pomalu měk-
nout, počínaje zvětšující se prohlubní nahoře, postupně se rozši-
řující do stran, až povadly a ochably i rohy, a potom se celá ta změř
bledých úponků počala zvolna rozplétat.

Malová do toho sesedajícího se propletence dloubla dlouhými
úchopnými kleštěmi, jako když kuchař promíchává kotlík rýže.
„No vída. Pojd'te blíž!“

Přistoupil jsem ke stolu. Zase rýpla do rozkládajícího se mechu,
v jehož středu se začínal vynořovat nějaký předmět.

Ne, kdepak: nikoli jeden předmět, nýbrž tři.

Nejprve se objevila ruka se zahnutými prsty, jako by svírala
neviditelný míč. Nehty měly barvu čaje a byly tmavší než kůže,
která měla sama o sobě světlešedý odstín. Ruka byla urvaná v zá-
pěstí, křehké kosti v těch místech končily rozlámanými střepinami
s porézním morkem ušpiněným tmavými skvrnami.

Vedle ní ležel kus trupu bez hlavy a bez paží. Většina levého
ramene a hrudního koše, ale nic víc. Byl důkladně vykuchán, jako
by všechny orgány vydlabala obrovská lžíce. Ze světlé kůže trčela
žebra jako stébla z okraje papírového vějíře nějakého šlechtice. Levá
bradavka, tmavá a vystouplá, bůhvíproč zůstala na svém místě,
spolu se zašmodrchaným chomáčem černých chlupů.

A tamhle, přímo pod trupem, spočívala v mechovém lůžku
čelist, zbavená měkkých tkání a dokonale oddělená od lebky, na
které kdysi visela. Podobně jako kostní dřeň roztříštěného zápěstí
se i škvíry mezi zuby černaly špínou a usazeninami.

„Víc se toho z něj nenašlo,“ promluvila Malová. „Víc se jim toho
z našeho pohřešovaného finančníka Sudžeda nepodařilo z kanálů
vylovit. Smutné, že?“

Zíral jsem na ty oddělené kusy. Nosní dírky mi zahlcoval odér
mechu a nyní i pach rozkladu.

Zkažená ryba se mi zase zazmítala v břiše.

Obrátil jsem se, odklopýtal k odtokovému kanálku v podlaze,
poklekl jsem, položil ruce na jednu i druhou stranu vedle odtoku

a vyzvracel se rovnou do něj. Tolik jsem se rozkašlal, až mě z toho rozbolelo celé tělo.

„No vida,“ řekla uznale Malová. „Zdá se, že máte praxi! Přesnější vrh šavlí jsem v životě neviděla.“

Znovu jsem zaujal polohu nad odtokem a zase se vydávil.

KAPITOLA 2

Jakmile jsem se vzchopil, vrátil jsem se ke stolu a zadíval se na části těla.

S takhle rozbitými kusy člověka jsem ještě nikdy nemusel pracovat, mým úkolem však bylo pečlivě si to zapamatovat. Coby pomocný vyšetřovatel Judexu si musím všechno, co vidím, vrývat do paměti a pak o tom podávat hlášení své velící důstojníci.

Sáhl jsem do rytecké brašny u boku, vytáhl malou skleněnou ampulku a odzátkoval ji. Zavřel jsem oči a zhluboka k ní přičichl. Vnitřek lebky mi omyla vůně nektarových olejů: po tom, čím jsem si právě prošel, to bylo skutečné blaho. S touhle vůní v nosních dírkách snáze ukotvím všechny vzpomínky, které tu pořídím, a později budu schopen si je rychle vybavit.

Otevřel jsem oči, pohlédl na Sudžedovy žalostné ostatky a soustředil se.

Vrýval jsem si do hlavy tvar ostatků, jejich barvu a zdeformovanost; to, jak se zlámaly kosti, jak se zkrabatila kůže, záhyby a zákruty tkání. Jelikož mám paměť vylepšenou k dokonalosti, tyhle strašlivé výjevy se mnou zůstanou až do smrti. Ale takový už je můj úděl ve službách Říše.

Otřel jsem si ústa kapesníkem. „Proč jste toho z něj nenašli víc?“ zachrptěl jsem.

Malová si sundala zástěru i rukavice. „V milefolských kanálech máme spoustu smrtihřbetek. Řekla bych, že ho některá z nich objevila, jak se vznáší ve vodě, a dala si ho k večeři.“

„Smrtihřbetek?“

„Želva. O něco menší než člověk. S moc pěkným korunýřem, ale hodně dravá. Jedním kousnutím vám může urafnout ruku. Nebo...“ Ukázala na Sudžedovy ostatky. „Nebo ještě víc.“

„Co vás vede k přesvědčení, že to udělaly ony?“

„Orgány, nebo spíš jejich absence. Smrtihřbetky se po nich můžou utlouct. Po pašerácích jsou druhými nejnebezpečnějšími tvory ve Velkých kanálech. A mají mnohem tužší kořínek.“

„Jak exotické. Lze se domnívat, že padl za obět přímo jim?“

„Možné to je. Ale já si spíš myslím, že jim předhodili jeho mrtvolu, aby se jí zbavili.“

„Proč?“

„Kvůli tomuhle,“ odpověděla a ukázala na okraj ramene, kde se k hrudním svalům obvykle napojuje paže.

Zadíval jsem se na rameno a potlačil další protest žaludku. Hned mi došlo, na co naráží: kosti a šlachy v oněch místech nebyly rozervané a zpřetrhané, nýbrž podivně hladké.

„Řez,“ dovtípil jsem se. „Jako od pily. Oni ho před hozením do vody rozřezali na kusy?“

„K takovému závěru jsme dospěli,“ potvrdila Malová. „Možná to provedli proto, aby rychleji přivábili želvy... anebo se vrah prostě vyžívá v řeznickině. Nevím jistě. Ale prohlédněte si zblízka jeho ruku.“

Naklonil jsem se blíž a prozkoumal zakonzervovanou ruku. U zápěstního kloubu jsem si všiml zvláštního zbarvení: pruhu kůže, který byl místy příliš tmavý a místy zase příliš světlý. Rozeznával jsem v něm drobné odřeniny, jejichž vzor ve mně vyvolával dojem čehosi vláknitého.

„Byl svázaný,“ řekl jsem. „Na zápěstích.“

Malová přikývla, jako bych na ni udělal dojem. „Ano. V ráně se našla vlákna, zřejmě z nějakého provazu. Hodně tmavého, hodně hrubého. Nasáklého dehtem.“ Poklepala si prstem na spánek vedle vylepšených očí ve fialových důlcích. „Viděla bych to na lana, jaká se používají na člunech v kanálech.“

„Lodní lana,“ řekl jsem tiše.

„Ano. Musel se proti nim pořádně vzpouzet, když to zanechalo takovéhle stopy.“

„Byl v blízkosti jeho ubytování pozorován někdo neobvyklý?“

Malová zavrtěla hlavou. „Je tu zbytek finanční delegace, pravidelně jednající s milefolským králem. Pak je tu služebnictvo — pokojské, kuchaři, lokajové. A potom samozřejmě stráž z řad nás apotů. Všichni tvrdí, že neviděli nikoho cizího ani podezřelého.“

Zadumal jsem se nad tím a znovu přičichl k ampulce, abych si pohled na pohmožděné zápěstí ukotvil v mysli. „Mohla byste mi otočit ty druhé dva kusy, prosím?“

Opatrně obrátila čelist i trup, jako by šlo o křehkou keramiku, na jejíž nákup pomýšlím.

Všiml jsem si, že vzadu na trupu, konkrétně na lopatce, něco je: kroužek chybějící kůže vyříznuté z těla, zhruba o velikosti talířové mince.

„Co je to?“ ukázal jsem na to místo.

„Nevíme,“ odpověděla Malová. „Ale želví kousnutí to není, to by ho připravilo o víc než jenom o kůži. Ta kůže byla odříznuta nebo stržena.“

„Neměl Sudžedo na těle něco, podle čeho by se dal poznat?“ zájmal jsem se. „Jizvu, znamínko, tetování?“

„Tím myslíte,“ řekla Malová, „jestli tu kůži nemohli odříznout, aby nám ztížili jeho identifikaci?“

„Ano. Nuže?“

„Ne,“ zamručela. „Ale pokud ho někdo zavraždil a pokud ho ten vrah znal, pak musel vědět, že ho identifikujeme docela snadno.“

„Jak to?“ podivil jsem se. Pak jsem sraštil čelo. „Počkat. Jak jste vlastně zjistili, že kusy toho těla patří Sudžedovi, když postrádají téměř jakékoli určující znaky?“

Podívala se na mě, jako bych právě plácl úplnou hloupost. „Protože byl z Bankovní správy,“ řekla bezvýrazně.

„A co má být?“ zeptal jsem se.

Další mohutné odchrchlání, další přesně zacílený plivanec. Po-
hlédla na mě přimhouřenýma očima. „Já myslela, že vy z Judexu
víte všechno. Fígle Bankovní správy ale neznáte?“

„Činovníci Bankovní správy sloužívají v civilizovaných kanto-
nech,“ opáčil jsem kysele. „Taková místa při výkonu svých povin-
ností příliš často nenavštěvuji.“

Zasupěla, jako by jí v tom vysvětlení něco chybělo. „Činovníci
Bankovní správy s vyšší než kapitánskou hodností mají augmen-
tovanou krev. Vděčí za ni drobnému uměle vyšlechtěnému orgánu
implantovanému do podpaží.“ Pro názornost si ťukla do vlastní
podpažní jamky. „V císařských bankách se používají všemožné bez-
pečnostní prvky. Trezory, pokladnice, truhlice... a činidlové klíče.
Znáte ty věcičky? Mrňavé tretky, které vydávají feromonální signál
a říkají portálu, že se má otevřít?“

S kamennou tváří jsem přikývl, poněvadž jsem je skutečně znal.
„No, a s krví činovníka Bankovní správy se to má podobně,“ vy-
světlovala Malová. „Otvírá chráněné dveře, buď pouhou svou blíz-
kostí, nebo při doteku.“

„A vy jste v těch zbytcích našli správný typ krve.“

„V ostatcích jí nebylo moc, ale pro účely našich testů to stači-
lo. Jednalo se o krev immunise z Bankovní správy. A jelikož po-
hřešujeme pouze jednoho takového immunise... no, musí to být
Sudžedo.“

Převracel jsem to v hlavě. „Zdá se, že nám chybí značná část
jeho těla,“ podotkl jsem. „Tak mě napadá...“

„... jestli nějaký šílenec nemohl zanést Sudžedovu useknutou
ruku do císařské banky a otevřít s ní nějaký trezor, nebo tak něco?“
dořekla za mě Malová. Odfrkla si. „To byste nás apoty hodně pod-
ceňoval. Jistě, dokážeme odhalit mrtvou krev, ale bezpečnostní
testy v bankách jsou navrženy tak, aby reagovaly na vysokou kon-
centraci živých tkání. Nikoli mrtvých.“

Stál jsem nad zpustošenými ostatky a v duchu si rovnal všechny
ty údaje.

„Takže,“ řekl jsem, „abych to shrnul... nemáme celé Sudžedovo tělo.“

„Očividně,“ utrousila Malová.

„A nemáme ani žádné svědky jeho únosu či skonu. A netušíme, jak k jednomu či druhému došlo.“

„Ne.“

„Vlastně ani nevíme, *kde* zemřel. A kdy. A nemáme vůbec žádné podezřelé.“

„Tak už začínáte chápat, proč se mi tolik ulevilo,“ řekla suše Malová, „že to přebíráte vy experti z Judexu.“

Zapřemítal jsem, jak dál. „Kromě ubytování byla jediným místem, které Sudžedo během svého zdejšího pobytu navštívil, císařská banka. Správně?“

„Ano.“

„A jakým záležitostí se tam věnoval?“

„Ukládal do trezoru nějaké písemnosti,“ odpověděla. „Nařídila jsem bankovním úředníkům, aby mi ho otevřeli. Byly to jeho rozkazy plus tabulky s čísly. K daním. Nic zvlášť zajímavého.“

Otíral jsem si ústa kapesníkem a doufal, že pobledlost mé tváře zakryje mou konsternací. Ocitnout se na takovém místě a muset si vystačit s pouhými několika kusy lidského těla byla jedna věc, a čím víc se o této vraždě dozvídám, tím méně stop mám. Zvláštní pocit, mít před sebou tak podivnou smrt, a přitom bez jakýchkoli indicií. Přesto musím do Anina příjezdu vyšťourat něco, co bych jí mohl ohlásit, jinak to budu mít ještě dlouho na talíři.

„Tak to mě radši zaveďte tam, kde byl ubytován, prosím,“ řekl jsem s povzdechem.

KAPITOLA 3

Folidol je přístavní město obrůstající Milefolský záliv jako nános vilejšů na křivce útesu a trychtýřovitě se rozpínající k jihu podél Velkých kanálů, které záliv propojují s řekou Asigis a veškerým bohatstvím Říše. Během plavby jsem si prohlédl mnoho plánů města a jeho rozvržení jsem si vryl do mysli. Když jsme vyšli z kostnice a zamířili do ulic, vyvolal jsem si ho z paměti.

Většina té nepřehledné zástavby, rozpínající se po kraji zálivu od jihovýchodu k severozápadu, spadá do tří zřetelně odlišných částí. Na jihovýchodním konci se nachází Nové Město, postavené mnoha říšskými jálety k jejich vlastním potřebám; právě tam se totiž rafinují spousty drahocenných činidel a příměsí, které se pak odvázejí po kanálech. Severozápadně od Nového Města leží Staré Město, původní domov milefolských králů a jejich lidu, ačkoli ti ho již dávno opustili. A nakonec tu máme Vysoké Město, zbudované v horách daleko na severozápadě, kde sídlí současný milefolský král se všemi svými dvořany, stranou od rušného průmyslu, který nyní pohlcuje zemi jeho předků.

Kostnice je coby objekt apotů umístěna v Novém Městě, a když jsem tamtudy s Malovou procházel, všude panoval čilý ruch, pod bludištěm střech se táhly vlhké uličky přeplněné obchodníky, soumary a říšskými důstojníky — převážně apoty, soudě dle záplavy šarlatových plášťů valících se kolem mě. Po jedné i druhé straně ulice se tyčily kvetoucí tvarékové budovy, jejichž stěny obrácené k moři se skvěly jasně zeleným mechem jako plátky chleba nama-

zané zvláštním zeleným máslem. Na křižovatce před námi vyhrávala kapela dudáků a bubeníků, a kdykoli jim někdo hodil talint, vesele mu zatančili.

Jinými slovy, Folidol se podobal mnoha jiným říšským městům, která jsem již služebně navštívil, všechny hlavní ulice se však svažovaly k severu, tedy k Milefolskému zálivu. Na samotný záliv jsem přes zástavbu sice neviděl, ale přítomnost oceánu na mě doléhala ze všech stran: hučení mořských vln, pach soli a mořských řas ve vzduchu i horký lomozivý vítr vanoucí od východu.

Za chůze jsem se zachvěl. Tak blízko k moři jsem se nevypravil už víc než rok. Ačkoli jsou tyto vody jiné než ty na východě, nejraději bych se k nim vůbec nepouštěl.

„Není vám nic?“ zeptala se Malová.

„Moře nemám příliš v lásce,“ zabručel jsem. „V jeho blízkosti se cítím nesvůj.“

„Á. Tak to jste správný říšský občan, že ano?“ prohodila.

Loupl jsem po ní mrzutým pohledem a setřel si z čela pot. „A vy snad ne?“

„Já jsem rodilá Milefolka.“ Mávla rukou ke kopcům porostlým džunglí okolo nás. „V dobrém i zlém. Ale žádné strachy. I když jsme u moře a schyluje se k období dešťů, živého leviatana jsme ve Folidolu neměli, kam paměť sahá.“

Potlačil jsem další zachvění, tentokrát nad jedním jejím konkrétním slovem: *živého*.

Dojít do Starého Města nám trvalo téměř hodinu. Tvarérové domy Nového Města zůstaly za námi a vystřídaly je vysoké, velebné budovy ze světlého kamene, bez výjimky ušpiněné dozelena. Kamenné budovy jsou v Říši velkou vzácností a tyto stavby měly překrásnou architekturu s výzdobou připomínající mořský korál, táhnoucí se po střeších a vinoucí se po sloupech. Mnoho budov se však

naklánělo ke straně, místy už se dokonce sesuly. Pod klenutými vchody byly kaluže, v oknech bujely trsy tmavozeleného rostlinstva.

„Tohle je Staré Město?“ zeptal jsem se skepticky.

„Před mnoha lety to bývalo mocenské středisko Milefolu,“ konstatovala Malová. „Sídlo krále a jeho vznešeného dvora. Na vás snad nedělá dojem?“

Podíval jsem se na nádorovitý chuchvalec plísně, plazící se po nejbližší zdi. „Vypadá poněkud zanedbaně.“

„Tak se to dá taky nazvat,“ připustila. „Stavitelé dávných králů vybudovali tyto věže ze speciálního písku plného drobných brouků. Stačilo přidat pár přísad, nasypat písek do formy a brouci už ho vytvrdili do příslušného tvaru. Jenomže ten kámen pořádně nedrží. Stáří mu nesvědčí. Ledacos už se začíná bortit.“

Vyhnul jsem se čůrku vody crčící ze střechy. „To vidím.“

„Ano. A pak přišla Říše, uzavřela s králem dohodu a odkoupila zdejší půdu. Milefolský dvůr toto místo opustil, přesunul se do svatého města vysoko v horách a umění údržby tohoto kamene si odnesl s sebou. A tak ty domy podléhají rozkladu. Stejně jako královi poddaní, kteří je dosud obývají.“

„On tu své lidi prostě nechal? Nic pro ně neudělal?“

„Je to tak.“

„Proč?“

Na moment se zastavila a ohlédla se na mě. Zapátrala v mé tváři, jako by najednou dostala strach, že jsem nějaký nevypočítatelný cvok. Pak zavrtěla hlavou a zase jsme se dali do chůze.

Kráčel jsem za ní labyrintem chátrajících budov. Celé to místo působilo pochmurně: lidé tam byli hubení a neduživí a všude se rozléhaly ozvěny kašle.

Vtom mě to trklo.

„Promiňte,“ ozval jsem se. „Ale... delegace Bankovní správy byla ubytována *zde*?“

„Jak jsem říkala.“ Malová se zasupěním vystoupala po krátkém křivém schodišti. „Výběrčí daní se netěší oblíbeně, Kole. Když

nechcete, aby vám dlouho zacláněli, šoupněte je do nejhorší díry, kterou najdete. Milefolský král se zřejmě vyžívá v mučení činovníků Bankovní správy, které za ním Říše posílá, a tak požaduje, aby bydleli tady. A přidejte do kroku, prosím vás. Není tu bezpečno. Nerada bych, aby někdo zahlédl vaši hezkou tvářičku, došel k závěru, že jste pracháč, který za ni vysolil hromadu talintů, a zapíchl vás kvůli penězům.“

„Já jsem si tuhle tvář nekoupil,“ odsekl jsem nakvašeně, ale Malová už chvátala dál.

Konečně jsme došli k vysoké kamenné budově, čnící vysoko nad sesedající se střechy Starého Města. Dost možná to byla nejhonosnější kamenná věž ze všech, šest pater vysoká, s vyumělkovaným korálovým obložením posetým mnoha malými okny. Navzdory své velikosti a důmyslnosti byla i ona porostlá zelenou plísni a citelně zvětralá přímořským klimatem.

„Tamhle měl pokoj,“ ukázala Malová. „Tam nahoře.“

Vzhlédl jsem, zaclonil si oči a zamžoural. Zdálo se, že Malová ukazuje na řádku oken až úplně nahoře.

„Sudžedo byl ubytován tam v tom nejhořejším pokoji?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ odpověděla.

„Takže on nezmizel jenom ze zamčené místnosti,“ povzdechl jsem si, „ale ze zamčené místnosti čtyři sta pídí nad zemí.“

„Asi tak. Chce to kumšt, co? Unést chlapa z tak vysoko položeného pokoje, navíc se zavřenými okny, a ještě tak, aby nikdo nic neviděl a neslyšel... Nejde mi to na rozum.“

Vylovil jsem z kapsy dutodujový doutník, strčil jsem si ho do úst a skousl. Chuť tabáku mi uklidňovala mysl i žaludek. „A předpokládám, že prostě nevypadl ven, poněvadž při dopadu z takové výšky by tělo nadělalo pořádný hluk a poprask.“

„A velký flek,“ dodala. „Nic takového jsme ale nenašli. A nikde poblíž jsem necítila krev — jen v Sudžedově pokoji.“

Přičichl jsem k ampulce, vryl jsem si ten pohled do paměti a pak už jsme vstoupili do věže.

Pokoj hlídali tři apotští militisové, okounějící na chodbě, zatímco mi Malová odemykala a otevírala dveře nebožtíkova apartmá. Ve dveřích jsem se zastavil a rozhlédl se po místnosti. Kdysi to býval majestátní příbytek, nyní byl však zatuchlý a provlhlý. Po klenutém stropě se klikatily čírky vody a v plísni po nich zůstávaly cestičky jako slizové stopy slimáků. V zakřivené vnější stěně Sudžedova apartmá byla řádka šesti kulatých oken, obrácených k jihovýchodu, zavřených zevnitř na zástrčku. Dvířka skříněk v koutě byla otevřená, jejich police však zely prázdnotou.

Můj zrak ovšem přitáhlo především mechové lůžko u zdi, s rýpancem v kapradovém polštáři a širokou hnědou skvrnou na prostěradle: dost krve, aby se tím naplnily dva džbány na kocovino, ne-li ještě víc. Takže těžké zranění. A podle polohy nejspíš zranění trupu, možná ledvin nebo jater. Bez včasného ošetření neslučitelné se životem.

Zamyšleně jsem zamručel. A pak jsem si něčeho všiml: už jen to, že stojím v předsíni, mě nutí přenášet víc váhy na levou nohu než na pravou.

Dřepl jsem si a položil dutodujový doutník na podlahu. Chvilí se chvěl na místě a potom se začal kutálet doleva.

„Ano, naklání se,“ potvrdila Malová. „Tak jako mnoho budov ve Starém Městě. Císařští ženisté přísahají, že tahle věž hned tak nespadne, ale čím jdete výš, tím je to horší.“

Zauvažoval jsem, jak dál. „Kdo další tu ještě byl?“ otázal jsem se.

„Spousta lidí,“ odpověděla Malová. „Sudžedovy strážce. Já a ostatní apotští dohlížitelé. Přesvědčili jsme se, že z apartmá nebylo nic odneseno. Všechno, co jsme našli, jsme položili na stůl.“

Strčil jsem si doutník zpátky do úst a skryl trpký úšklebek. Určitě si myslela, že mi tím usnadní práci, jenomže byla na omylu.

„Jsou přítomni ostatní členové finanční delegace?“ zeptal jsem se.

„Dala jsem jim na vědomí, že nám mají být k dispozici, ale dnes jsou zřejmě zaneprázdnění. Jednají s králem, chápete,“ řekla s předstíranou bázňí. „Nebo spíš s mnoha jeho všetečnými přísluhovači.“

„Kdo je ubytován nalevo a napravo od tohoto pokoje?“

„Pokoj na západní straně je prázdný. Ale pokoj na východní straně obývá Sudžedův kolega immunis Valik.“

„A ten neslyšel...?“

„Nic.“

„A stráž přede dveřmi neviděla ze Sudžedova apartmá nikoho vycházet?“

„Kromě pokojských a sloužících nikoli.“

Chvilí jsem si hryzal ret a přemýšlel. Z rytecké brašny jsem vyňal ampulku, přivoněl k ní a vstoupil do pokoje.

Nejprve jsem obhlédl lůžko, prozkoumal pomačkané a pomuchlané prostěradlo i kapradové polštáře nahrnuté na hromadu.

„Příkrývka chybí,“ poznamenal jsem.

„Odesli jsme ji, abychom z ní odebrali krev,“ vysvětlovala Malová. „Taky jsme totiž našli trochu moči v nočníku. Vydestilovali jsme pachy obou tekutin a zjistili, že pocházejí z téhož muže — a když jsme objevili Sudžedovu mrtvolu, podařilo se nám potvrdit shodu. Byla to jeho krev a jeho moč.“

„A žádnou další stopu po narušiteli jste nenašli? Žádné vlasy ani kapku jiné krve?“

„Nic,“ odpověděla.

Podmračeně jsem pokračoval v obhlídce pokoje.

U jedné stěny stál velký stůl, a jak Malová říkala, byla na něm hromada veškerých věcí, na které asi kápli, když místnost propátrávali. Zkřivil jsem tvář a přistoupil k hromadě. Když to všechno přesunuli z původního umístění na stůl, dost mi tím ztížili odhadování významu té které položky pro vyšetřování: nůž nalezený pod polštářem je mnohem zajímavější než kudla uklizená v tlumoku. Ale kritizováním místních pracovníků bych nic nezískal.

„Tohle už jsme samozřejmě taky prozkoumali,“ řekla Malová. „Oblečení silně páchne po citrusech a hnilobě. Ostatní pachy v místnosti se nám kvůli tomu identifikovaly mnohem obtížněji. Mám za to, že vrah se tím aromatem pokoušel zakrýt své činy.“

Sehnul jsem se a přičichl k šatstvu. Měla pravdu: ucítil jsem ostrou vůni limetky a vzápětí nepříjemný odér tlejícího dřeva. Zvláštní.

Znovu jsem přivoněl k ampulce a prohlédl Sudžedovy věci jednu po druhé. Malá mai-lampa; tři stejnokroje Bankovní správy, dva obyčejné bílé, jeden slavnostní šedý; krabička s ceremoniálními odznaky, včetně spon na manžety a dalších ozdob; tři opasky — dva hnědé, jeden černý; váček s uhlovkami na psaní; měšec mincí, celkem třiašedesáti talintů a čtyř měďáků; a objemná kabelka s tinkturami a ampulkami rozličných prášků, především na bolest hlavy. Což dávalo smysl: podobně jako mnoho jiných činovníků Bankovní správy, i Sudžedo byl axiom — člověk s kognitivními vylepšeními k takřka nadpřirozeným počtářským schopnostem —, ale takové augmentace mívají vedlejší účinky, často výrazně zkracují dobu života. Jelikož moje paměť byla také podstatně augmentovaná, věděl jsem to velice dobře.

Dlouho jsem na to všechno upíral pohled a vyrýval si do paměti každou položku. Potom mi zrak padl na poslední věc na stole: malý hranatý kus čehosi, co vypadalo jako pouhé železo. Vzal jsem ho do ruky a obracel ho v dlani. Bylo těžké, hladké a studené.

„Netuším, co to je,“ ozvala se Malová. „Našli jsme to na podlaze. Vypadá to prostě jako železný špunt.“

Prohlédl jsem si ho. Dlouhý byl asi jako můj prst a nepůsobil nijak pozoruhodně. Byl však úplně hladký, nehyzdila ho jediná rýha, jako by ho vyrobili, aby měl přesně takovýhle tvar a velikost. Nechtělo se mi to líbit.

„Kde přesně jste to našli?“ zeptal jsem se.

Ukázala ke stěně s okny. „Tamhle.“

Strčil jsem si kus železa do kapsy, přešel ke stěně a prohlédl si napřed podlahu, potom okna. Napadlo mě, že by to mohla být

nějaká ulomená součástka z okna, ale nic jsem neobjevil: všechny okenice byly nepoškozené a pevně zajištěné na železnou zástrčku. Zástrčky se daly vysouvat a zasouvat docela snadno, ale jakmile jste je jednou zasunuli, okno se ani nehnu. Budova byla sice nachýlená ke straně, dokonce do ní zatékalo, okna však držela pevně.

Jedno okno jsem otevřel, vystrčil hlavu ven a zamžoural proti vánku od moře. Pode mnou zela smrtící hlubina, kvůli náklonu věže ještě děsivější. Představa, že by někdo vlezl do místnosti těmihle okny nebo jimi zase vylezl ven, byla naprosto šílená.

Rozhlédl jsem se a zase zamžoural, když mě mořský vítr udeřil do tváře. Na východě a na jihu jsem viděl veselé vrcholky Nového Města, továrny apotů chrlící páru a dým. Kolem nich se kroutily smyčky a propletence kanálů, každý z nich překypoval napnutými lodními plachtami. K jihu a západu jsem zahlédl kousek té parné, nedozírné džungle, sem tam brázděné drobnými hospodářstvíčky a údolíčky — a tamhle, severozápadně od nás, na temeni vysokých kopců, shluk věží bílých jako kost.

Vysoké Město: sídlo milefolského krále. Připadalo mi menší a vzdálenější než na mapách. Nemohl jsem si pomoci, chtěl nechtěl jsem si ho představovat jako království duchů z nějaké pohádky. Místo, kam rozverně víly vábí děti písničkou na písťalu.

Pak jsem se s nesmírnou zdráhavostí konečně podíval k severu.

Přede mnou se rozpínal Milefolský záliv. Na širých vodách ve-sele pableskovalo světlo odpoledního slunce.

A tamhle, míle a míle daleko na moři, stálo...

Něco.

Trochu to připomínalo stan, vysoký, špičatý a kroucený jako ty, které bývají k vidění na kantonských veselkách. I když se ta stavba nacházela hodně daleko, bylo znát, že je obrovská, tyčila se stovky pídí nad vodu. Kromě mořských hradeb na východě Říše jsem v životě nic tak vysokého neviděl. Na slunci se leskla měkkým safírovým svitem. Přivřel jsem oči a zapřemítal, z čeho je asi vyrobená; snad z révy nebo trávy, rostoucí tak natěsno, až se zdá, že

utváří chvějící se tabule zeleného skla. Věděl jsem, že tento zelený kokon chrání citadelu uprostřed. Připadalo mi, že kdesi uvnitř téměř rozeznávám obrysy zdí a střech.

„Dneska přímo září,“ poznamenala Malová, když si taky stoupla k oknu. „Povídá se, že s blížícím se obdobím dešťů je čím dál jasnější — a s drímotou leviatanů zase potemňuje. Rok uběhl rychleji, než jsem si myslela.“

„To je Rubáš?“ zeptal jsem se potichu.

„Ano. Dost možná nejcennější věc v celém Folidolu — a taky nejobávanější. A není divu. Od malička se učíme strachu z leviatanů. Je jedině přirozené bát se jejich hřbitova.“

Upřeně jsem hleděl na Rubáš. Jeho pohyby, vzdouvání a vlnění v jasném slunci mě hypnotizovaly. Skoro jako kdyby mi kynuly.

„Sudžedo neměl s Rubášem do činění ani prd,“ utrousila Malová. „Kromě nás apotů s ním nechce mít nic do činění *nikdo*. Tak už jste se vynadíval dost?“

Zakašlal jsem. „Ano,“ zamumlal jsem a milerád se odvrátil. Ačkoli mi již toto vyšetřování nabídlo nepřeborně hádanek, utěšoval jsem se vědomím, že s tím hrozivým místem nebude mít pranic společného.

KAPITOLA 4

Pak jsem vyzpovídal personál celé té staroměstské věže: pokojské, pradelny, sluhy a kuchaře. Jenže Sudžedo tu pobýval tak krátce, že ho většina z nich ani neviděla.

„Zavedl jsem ho k jeho pokoji, pane,“ pravil vrátný, postarší muž jménem Hajusa. „Byl nanejvýš laskavý a přívětivý.“ V očích mu zasvítily čertovské ohníčky. „Dokonce mi dal talint od cesty. Což bylo tak trochu proti pravidlům,“ dodal a přitiskl si prst vedle nosu.

Věnoval jsem mu spiklenecký úsměv a pak jsem ho požádal, aby mi Sudžeda popsal.

„No, byl to dost fešák,“ odpověděl Hajusa. „Jako spousta lidí z vnitřních prstenců. Husté vlasy, černé a kučeravé. Světlé oči. Ale nebyl to žádný vazoun. Nejsem tak vysoký, jako jsem býval zamla-da, ale i tak jsem byl vyšší než on...“

„Viděl jste toho večera do budovy přicházet nebo z ní odcházet někoho dalšího? Kohokoli?“

„Pouze služebnictvo, pane. Nikoho, kdo by tu neměl co pohledávat. Toto je nejhonosnější budova ve Starém Městě. Za časů před Říší to býval královský palác.“ Pokusil se o pyšnou pózu. „Udržujeme zde vysoké standardy.“

„Víte, v jaké záležitosti sem Sudžedo přicestoval?“

„Ach... no, měl jsem za to, že se to týká začlenění království do Říše,“ řekl nejistě. „Totiž toho, aby se z Milefolu stal náležitý říšský stát.“

Ve tváři měl teď ostražitý výraz a uhýbal přede mnou pohledem.

„Jak se na to díváte vy?“ zeptal jsem se. „Můžete mluvit otevřeně. Já o tom vím pramálo.“

„No... asi už to bylo dlouho na spadnutí. O tomhle všem rozhodli před mnoha desetiletími králové, kteří zemřeli dávno předtím, než jsem se narodil.“ Vyloudil na tváři úslušný úsměv. „Mně ale samozřejmě nepřísluší vyjadřovat se k záležitostem králů.“

Pohlédl jsem na Malovou, ta pokrčila rameny a mávla rukou: *Co jste čekal?*

Poděkoval jsem mu a šel dál.

Pak jsme si promluvili s pokojskými, obě byly pithijského nebo milefolského původu, se zelenýma očima jako Malová a nazeleňalými dásněmi.

„Byl zdvořilý, pane,“ řekla jedna z nich. „A tichý, pane. Skoro vůbec nemluvil, pane.“

„Velice čistotný,“ řekla druhá. „Velice střídmy. A velmi nemocný. Když jsem šla sklidit nádobí, nesnědl ani lžici vývaru.“

Jedna po druhé přikyvovaly, zas a znovu, s tak pravidelnou kadencí, až mi připomínaly dřevěné loutky tančící na šňůrkách.

„Kdy jste ho šla sklidit?“ zeptal jsem se.

„Ach... večer, tak nějak,“ odpověděla. „Po večeři. Venku už byla tma. Pán ležel na posteli, oči měl zavřené, ztěžka oddechoval. Rychle jsem odešla, bála jsem se, abych se nenakazila. Vypadal nezdravě... Vybavuju si, že mu škubalo v ruce. Prsty mu plácaly do břicha.“

„Ruce se mu třásly?“ ujišťoval jsem se.

„Jenom jedna ruka, ano,“ řekla zase první pokojská. „Skoro jako při ochrnutí. Cukala se mu na břicho. Jako mojím mámě, než sešla a umřela.“

„A co okna?“ zeptal jsem se. „Byla tou dobou otevřená, nebo zavřená?“

Pokojské se zamyslely.

„Zavřená,“ řekla konečně jedna.

„Ano, zavřená,“ přisvědčila druhá. „Na zástrčku. Pamatuju si, že na stole měl rozsvícenou lampičku, protože už byla hodně tma. Odešly jsme a ráno jsme se potom... no, pán zmizel a nezůstalo po něm nic než krev a děs!“

„A nikdo nic neslyšel?“ zajímal jsem se.

„Nic!“ prohlásila.

„Jako kdyby ho odnesl duch,“ řekla první. „Rovnou z postele. Jako mořští duchové, kteří ve starých báčorkách kradou děti z postýlek.“ Na chvilku se odmlčela. „Nemyslíte si, že to byl duch, že ne, pane?“

Zarazil jsem se. Otázka, jestli by naším pachatelem nemohl být přízrak z lidových pohádek, mě překvapila. „Podle mých zkušeností, madam, jsou běžní lidé nebezpeční až až.“

„Máte nás za bláznivé ženské, že mluvíme o duchách,“ nadhodila vědoucně druhá pokojská. „Ale vzhledem k tomu, co v zálivu provádějí s Rubášem... možná že tady duchové těch netvorů přetrvávají a nenávidí nás za to, co všechno vyrábíme z jejich těl.“

„Co tenhle kousek železa?“ zeptal jsem se a podržel jím ho před očima. „Měl ho u sebe?“

Zadívaly se na něj a zavrtěly hlavou.

„V životě jsem to neviděla,“ řekla jedna.

„Ani jedinkrát,“ řekla druhá.

Zkoušel jsem z nich vydolovat ještě něco, až začala Malová, opřená v koutě, zívat. Nechal jsem je jít.

Nakonec mi zbyl strážný, který eskortoval Sudžeda po městě, apotský militis jménem Klaida.

„Byl to docela obyčejný den, pane,“ sdělil mi. „Immunis přijel. Nastěhoval se. Pak jsem ho doprovodil do banky a počkal před zabezpečeným sklepením, poněvadž dovnitř nesmím.“

„Jak dlouho jste čekal?“ zeptal jsem se.

„Ále, sotva pár minut, pane. Myslím, že immunis jen něco ukládal do trezoru. Měl s sebou brašnu, asi takhle velkou.“ Naznačil mi to rukama: přibližně dvě pídě na délku a na výšku a půl pídě na šířku.

„Takže dost velkou, aby se do ní vešlo něco víc než jenom písemnosti?“

„Ano, pane. Něco v ní měl a nechal to tam. Bankovní úředník vám bude schopen povědět víc — oči se mu chvěly tak jako vám, pane.“

Při těch slovech jsem zbystřil. „On je to rytec?“

„Ano, pane. Nejspíš je to potřeba, musí si přece pamatovat všechny, kdo do banky chodí. Potom immunis Sudžedo vyšel ven, já jsem ho zavedl zpátky sem na pokoj a to bylo všechno.“

„Asi se nezmínil o tom, co uložil do banky?“

„Ne, pane.“

„Mluvil vůbec o něčem?“

Klaida se zamyslel. „Ptal se na mou ženu, pane. To si pamatuju.“

„Na vaši ženu? A co přesně ho zajímalo?“

„Jak se jí daří. Dost mě tím zaskočil, vždyť já jsem se mu o ní vůbec nezmínil — ani o tom, že jsme svoji teprve dva týdny. Immunis však poznamenal, že mám na palci prsten a pořád ho ohmatávám, jako bych na něj nebyl zvyklý — takže bude nový, domyslel si. Udělalo na mě dojem, jak je chytrý, když toho umí tolik odhalit jediným pohledem. Ale řekl bych, že něco takového je pro sublimy jako, ech, jako vy, pane, úplná samozřejmost.“

Svraštil jsem čelo. Téměř všichni říšíští sublimové — mě samotného nevyjímaje — se sice vyznačují jistými druhy výstředního chování, axiomové však nejsou proslulí svou společenskostí. Čím déle pracují s abstraktními čísly, tím bývají odtažitější.

Zeptal jsem se na železný špunt. Podobně jako ostatní o něm Klaida nic nevěděl.

„Projevovaly se u Sudžeda nějaké další symptomy kromě bolesti břicha, na kterou si stěžoval?“ zeptal jsem se. „Možná ochrnutí nebo třas rukou?“

„Ochrnutí... ne,“ řekl zamýšleně Klaida. „Ale... za chůze si zas a znovu poklepával na nohu. Jako kdyby bubnoval. Jako kdyby měl v hlavě nějakou písničku a musel pořád vytukávat její rytmus. Bylo to trochu divné, pane. Znamená to něco, pane?“

Vzdychl jsem a poděkoval mu, že mi věnoval čas.

Na závěr jsem ještě prohlédl prázdný pokoj vedle toho Sudžedova. Požádal jsem Hajusu, aby mě do něj pustil. Když mi ho staroch odemykal, na chvíli zaváhal. „Víte, pane, v této komnatě jsme už dlouho nikoho neubytovali. Je v ní dost vlhko. Pochopte, kvůli náklonu věže stéká všechna voda právě sem... Abych pravdu řekl, veškeré pokoje na této straně se udržují v použitelném stavu jen obtížně.“

Otevřel dveře a já nahlédl dovnitř. Jednalo se o téměř přesnou kopii Sudžedova pokoje, každý povrch byl však zarostlý kadeřavou plísní. Postel byla jen z holého dřeva, bez mechové matrace, i ji však pohltila zeleň. Odpudivým porostem se ježila dokonce i skříň.

Pohlédl jsem na Malovou, stojící u dveří. „Cítíte tu něco nezvyklého?“ zeptal jsem se.

„Jsem snad vaše psisko?“ zabručela. „Ale — ne. Nic než plíseň. Je to tu stejné jako v ostatních plesnivějících pokojích na této straně budovy. Když jsme pátrali po Sudžedovi, prohledali jsme je. Nikde jsme nic nenašli.“

Poděkoval jsem Hajusovi, ten zase pokoj zamkl a odešli jsme.

KAPITOLA 5

Když jsme skončili s obhlídkou Sudžedova ubytování, bylo už pozdě odpoledne — moc pozdě na to, abychom se vydali do císařské banky a vyslechli tamní úředníky —, a tak jsme s Malovou zahájili dlouhý pochod nazpátek do Nového Města.

„Tak co?“ zajímala se Malová. „Vyšťoural jste nějakou indicii nebo nápovědu, kterou jsem přehlédla?“

„Ještě tu nejsem ani den,“ opáčil jsem.

„Takže ne. To je od vás laskavé, že jste mi ponechal mou hrdost.“ Naklonila hlavu a zaposlouchala se. „Pojďme někam na večeři. Od rána jsem nejedla a slyším, jak vám kručí v žaludku.“

Zarazil jsem se s neurčitým pocitem, že narušila moje soukromí. „Vy to vážně slyšíte?“

„Ano. Potřebujete silný vývar. Jinak mi zítra budete prd platný.“

Zahnuli jsme na hlavní ulici do Nového Města. Zrovna jsem si říkal, že miskou polévky bych si doopravdy nechal líbit, když tu se za námi ozval vysoký hlas: „Á — signum Kol? Signum Dinios Kol?“

Zastavili jsme se a ohlédli. Ulicí za námi chvátała se zdviženou rukou nevysoká žena v prostých, leč elegantních šedých šatech. Znovu zavolala moje jméno — vysokým, rozechvělým hlasem, jako když člověk v nouzi volá o pomoc.

Popleteně jsem si ji prohlížel. Pokud jsem věděl, ve Folidolu se nezdržoval nikdo, kdo by mě mohl znát, nebo dokonce vědět, že jsem tady. Samozřejmě kromě mé nadřízené a Malové.

Podíval jsem se na Malovou, ale ta jen pokrčila rameny. „Já ji neznám,“ prohlásila. „A vy?“

„Vůbec,“ řekl jsem.

Sledovali jsme, jak jde žena blíž. V jejích očích jsem zahlédl cosi, co mě vyvedlo z míry; snad jakési ostří. „Ano?“ zeptal jsem se, když ke mně došla. „Mohu vám pomoci?“

Sotva popadala dech, široce se však usmála a uklonila se. Kolem krku měla pověšenou koženou brašnu se spoustou drobných pergamenových svitků pečlivě zapečetěných voskem. „Jsem moc ráda, že jsem vás zastihla, pane,“ řekla zadýchaně. „A děkuju vám, že jste na mě počkal. Jsem Sorgis Poskitová z věřitelské skupiny Usini.“

Znovu jsem pohlédl na Malovou. Vypadala stejně nechápavě jako já sám.

„Dobrá...?“ řekl jsem.

Žena se znovu usmála, zdánlivě hluchá k mému zmatku. „Možná budete obeznámen spíše s jednou z našich přidružených společností, signe Kole,“ poznamenala. „Jmenovitě se *záložnou Sapirdadi*.“

Vzduch mi ochladl v plicích. Měl jsem co dělat, abych udržel klidnou tvář.

„Ach,“ zamumlal jsem. „Nečekal jsem, že... že na vás narazím tady ve Folidolu.“

„Věřitelská skupina Usini má pobočky po celé Říši, pane,“ řekla sladce a znovu se uklonila. „Jelikož jste naším klientem, doufala jsem, že bych si s vámi mohla krátce promluvit.“

Odešel jsem s Poskitovou opodál, pamětliv dokonalého sluchu Malové, a pak jsem se otočil, přejel ji pohledem a stroze řekl: „Odpusťte, madam, ale nebyl jsem si vědom toho, že jsou civilisté informováni o mé práci zde ve Folidolu. Zvláště vzhledem k důležitosti mého zdejšího poslání.“

„Věřitelská skupina Usini spravuje mnoho půjček v jialetech,“ řekla Poskitová pořád tím sacharinovým tónem. „Máme výsadní právo udržovat si přehled o tom, kde se naši klienti v kteroukoli danou chvíli nacházejí.“

No jistě, pomyslel jsem si. Jedinou institucí schopnější než samotné jialety jsou přirozeně říšští půjčovatelé peněz.

„I klienti ze speciální divize?“ otázal jsem se ve snaze uchovat si alespoň jistou míru povznesenosti.

„Zvláště klienti ze speciální divize, signe Kole.“ Něco se jí nebezpečně zalesklo v očích. „Totiž s ohledem na druh jejich práce. Chtěla jsem si s vámi pohovořit o podmínkách posledního úvěru vašeho otce.“

„Proč?“ opáčil jsem. „Já myslel, že situace je prostá. Otec onemocněl, vzal si obrovskou půjčku, aby si mohl dovolit medikkera, a pak zemřel. Od té doby tu půjčku dochvilně splácím. Nemám pravdu?“

„Ano, signe Kole. Číníte tak podle *běžných* podmínek.“ Úsměv madam Poskitové už byl vyloženě přeslazený. „Nyní však sloužíte zde, ve Folidolu, který ještě formálně není součástí Říše — a jak si jistě uvědomujete, je zde mimořádně nebezpečno.“

Došlo mi, kam tím míří. „Vy požadujete vyšší splátky,“ řekl jsem, „protože sloužím na místě, kde bych mohl *zemřít* dřív, než splatím zbytek dluhu?“

„Já *nepožaduji* nic, pane,“ prohlásila Poskitová s předstíraným pobouřením. „Jedná se o součást vašich smluvních závazků! S nimiž, pokud si vzpomínáte, váš otec souhlasil.“

„Můj *zesnulý* otec,“ řekl jsem dopáleně.

Maličko sešpulila ústa, snad na znamení soustrasti. „Ano, jak říkáte. Velmi smutné. A také jsme ještě nevzali v úvahu charakter vašeho nového zařazení, signe Kole. Ve speciálních divizích Říše často dochází k, řekněme, vysoké fluktuaci personálu. Mnoho důstojníků je propuštěno pro neschopnost dostát svým náročným povinnostem. Další zase nevydrží ten stres, předčasně odejdou do výslužby nebo padnou za oběť... jiným okolnostem.“

„Tím myslíte, že zahynou,“ odsekl jsem, „ve službách Říši.“

„To já netuším, pane!“ ohradila se Poskitová. „Jednoduše konstatuji, co stojí v pojistných zprávách. Chtěla jsem vás tedy informovat, že tyto dva smluvní závazky vstoupily v platnost a že na váš úvér se nyní vztahuje nový splátkový kalendář.“ Vytáhla pevně svinutý pergamen a podala mi ho. „Podrobnosti najdete zde, spolu s údaji o první splátce.“ Blýskla po mně tím svým melasovým úsměvem a uklonila se. „Omlouvám se, že jsem vás vyrušila. Nerada bych vás zdržovala od práce! Přeji vám hezký den.“ S těmi slovy se obrátila a odkráčela.

Ohromeně jsem se díval za odcházející Poskitovou a pak jsem stočil pohled ke svitku ve svých rukou. Krev mi vřela v žilách.

Ne. Ne, nepodívám se do něj. Aspoň ne teď.

Strčil jsem si pergamen do kapsy a vrátil se na roh ulice k Malové. Opírala se o tvarérovou stěnu a ospale hleděla směrem k moři.

„Co chtěla?“ zeptala se.

„Nic důležitého,“ utrousil jsem.

„Mně připadala důležitá až až.“

„Můžeme už jít, prosím?“ naléhal jsem. „Mám vážně hlad.“

Uklonila se. „Jistě.“

Můj otec byl svým způsobem talentovaný muž. Měl dost talentu, aby se narodil do průměrně blahobytné rodiny na Vnější okraji; dost talentu, aby mé matce udělal děti, dokonce tolik dětí, že ji to nakonec zabilo; a v neposlední řadě dost talentu, aby vyhmátl ty nejhorší možné investice a politické zájmy, do kterých by vložil peníze, a nakonec dosáhl naprostého bankrotu.

Proto jsem se taky stal sublimem a pachtil se jako rytec v Judexu: takovým služebníkům Říše dobře platila. Vyměřovala nám štědrý plat s příslibem pozemků jako odškodněním za újmu na zdraví. Tím, že jsem si vštěpoval do paměti mrtvolu a zabijáky — přičemž

jsem taky musel zabíjet —, jsem hodlal splatit závrtné dluhy svého otce a nakonec vydělat dost peněz, abych mohl nejen jeho, ale i svou babičku a sestry přestěhovat z nebezpečného Vnějšího okraje do třetího prstence v bezpečí za říšskými hradbami.

A pak otec onemocněl a zemřel. Ještě předtím ovšem stačil nahromadit další dluhy s ještě úděsnějšími podmínkami. Takže i když jsem teď měl docela dobře placené říšské povolání, pořád jsem třel skoro takovou bídu s nouzí jako tenkrát, když jsem si podával přihlášku mezi rytce.

Víc než svou chudobou jsem se však užíral tím, co ty dluhy udělaly s mojí budoucností: ačkoli jsem se pokládal za docela schopného vyšetřovatele Judexu, potají jsem snil o tom, že jednou bych mohl sloužit v jiném jialetu, jiném oboru, v nějakém kantonu daleko odsud.

Když jsem se trmácel ulicemi Folidolu, do srdce jako by mi padl stín. Pokud mě budou dluhy mého otce pronásledovat po Říši jako přízrační krvesajové z dětských báchorek, pak můj sen o změně oboru zůstane právě tím: snem, a ničím víc.

KAPITOLA 6

S Malovou jsem se odebral do omšelé taverny poblíž mého vlastního ubytování v Novém Městě. Na křivý navlhlý stůl jsme rozložili mapu kanálů.

„Sudžedo zmizel tady,“ poklepal jsem na příslušnou část Starého Města. Zamžoural jsem v mizerném hospodském osvětlení a přejel prstem na jihozápad ke kanálům. „A potom, o týden později, byl nalezen tady... dvanáct mil daleko.“

„Moc daleko na to, aby ho tam někdo odnesl,“ podotkla Malová s pusou plnou mušlí. „Jak už jsem ostatně říkala.“

„Je na tom místě, kde ho našli, něco zvláštního?“

„Blízko je jedno z pašeráckých tábořišť. Tady.“ Vyžahla z poháru zbytek kocovina a ukázala na jeden úsek kanálu. „V džunglích na západ odsud se neustále pohybují pašeráci a my dohlížitelé na ně pravidelně podnikáme zátahy, bereme si zpátky ukradená činidla. Nejdřív jsem předpokládala, že Sudžeda zabili oni, ale vůbec mi to nesedí.“

Opatrně jsem usrkl polévku a zadoufal, že vývar uklidní můj stále ještě se vzdouvající žaludek. „Jak dlouho to pašování probíhá?“

„Desítky let. Od doby, co tu Říše založila apotské fabriky. Za činidla, štěpy a léky jsou lidé ochotní zaplatit spoustu peněz. Vápenité štěpy na zlámané kosti, ochranné štěpy pro imunitu... Když se vám je podaří ukrást z apotského skladu nebo nákladního člunu a nenatáhnout přitom brka — a když se s nimi dostanete na řeku

Asigis na západě a prodáte je tamním lodníkům —, můžete si přijít na pěkný balík.“

„Zabíjejí ti pašeráci někdy někoho?“

„Dřív nezabíjeli,“ odpověděla. „Ale v posledních dvou letech se to hodně zhoršilo. Občas zmizí člun a posádka už nikdo nenajde. Někdy zasypou ženisty a jejich soumary salvami šípů a v nastalém zmatku seberou náklad. My jim ovšem nezůstáváme nic dlužni.“

Když jsem se jí zadíval do tváře, vůbec jsem o tom nepochyboval.

„Proč s tím Říše nic nedělá?“ zeptal jsem se.

„Zaprvé, Milefol není Říše,“ pronesla podmrčeně. „Aspoň zatím ještě ne. I když delegace Bankovní správy se to snaží změnit. Ale do té doby je vládcem těchto držav přísně vzato pořád král Lalaka. Proto se tu říšské zákony nevymáhají snadno.“

Pozvedl jsem misku ke rtům, pak jsem si to rozmyslel a zase ji položil. „Ale to není všechno.“

„Není. Spousta pašeráků jsou totiž Pithijci a Milefolci.“ Chladný úsměv. „Jako já. A podobně jako já se vyznají v džungli a vodách. Proto je tolik dohlížitelů milefolského původu. Kdo jiný by je mohl chytat?“

„A jak se k tomu stavíte vy sama?“

„K čemu?“

„Ke všemu. K tomu, že Říše přebírá Milefol. Probíhá to už bezmála století, nemám pravdu?“

„Myslím si to co většina Milefolců,“ odvětila prostě. „Myslím si, že to byla králova dohoda, uzavřená před mnoha lety s Říší ohledně královy země.“

„Copak to není i vaše země?“

Tence se usmála. „Tak mluví ten, kdo nikdy nepoznal krále.“

Další mapa, další téměř bezejmenný úsek džungle. Malová si strčila do úst poslední mušli a pochybovačně si mě prohlédla. „Takže. Vy jste... ze speciální divize? Co to přesně je?“

S trpkou grimasou jsem si vybavil nepříjemný rozhovor s madam Poskitovou. „Každý jialet má nevelkou množinu operativních důstojníků bez stálého umístění. Pracovníků, jejichž posláním je řešit složité či nezvyklé situace. Mají je ženisté, apotové, Legie — i Judex. Tato smrt byla vyhodnocena jako nezvyklá. A tak jsem tady...“ Znovu jsem se pokusil usrknout trošku vývaru. „... ve vši své slávě.“

Prstem umazaným od bláta přejela po okraji misky a pak z něj slízla olej. „Jestli dokážete vypátrat, jak je to možné, že mrtvola prošla zdí, tak vás budu doopravdy oslavovat.“

„Doufejme. Prosím, dostavte se za svítání k mému ubytování, Malová. Pak se podíváme, jakým úkolem nás moje nadřízená pověří. Mám ale tušení, že nás pošle do císařské banky.“

„Dokáže to vaše nadřízená rozmotat?“ zeptala se Malová.

Dopil jsem pohár řídkého kocovína a zamyslel se. „Upřímně,“ poznamenal jsem, „je docela dobře možné, že to zvládne rozplést do setmění.“

Malová na mě zůstala zírat. „Cože?“

Pokrčil jsem rameny.

„To myslíte vážně?“ naléhala.

„Ano. Řekl bych, že máme... no, asi tak šedesátiprocentní šanci, že řešení bude znát nejpozději zítra ráno. Možná sedmdesátiprocentní.“

„Jestli to dokáže rozlousknout tak snadno, proč sem vůbec jezdí? Proč to nevyřeší korespondenčně?“

Zahloubal jsem se. „Asi dostala chuť na zdejší kuchyni. Anebo mě chce prostě vytrestat.“

KAPITOLA 7

Mé ubytování se nacházelo uprostřed Nového Města, mezi úřadov-
nami mnoha jialetů řídicích mnoho říšských aktivit ve Folidolu.
Byla to jedna ze skromnějších, přitom ale docela pěkných budov,
a když jsem se k ní přiblížil, všiml jsem si, že venku stojí kluk v uni-
formě portýra, neklidně se ošívá a úzkostlivě přešlapuje v uličce.

Jakmile mě zmerčil, hned se ke mně se zardělou tváří rozběhl.
„Signe!“ volal. „Signe, pane, vy jste... jste z Judexu? Mohl byste mi
pomocť, pane, moc vás prosím?“

„Snad...?“ řekl jsem zmateně. „O co jde?“

„O tu... ech, druhou důstojnici Judexu, pane.“

Okamžitě se mi sevřelo srdce. „Aha. Co provedla?“

„Ona je na terase, chápete, a ten... ten smrad, pane. Ona večerí,
ale... ale ten *smrad*, prostě hrůza, a já nevím, co s tím!“

Vzdychl jsem. „Vedťe mě, prosím.“

Vykročil jsem za portýrem kolem budovy. Maličko se zvedl vítr
a já jsem ucíťil silný, odporný puch hñijících mořských tvorů. Došli
jsme za roh a já se zastavil.

Na kopci s výhledem na záliv se rozkládala dlážděná terasa, vy-
bavená proutěnými křesíľky a stolkem. Kdysi to zřejmě býval pří-
jemný kout, ale to již neplatilo; stal se z něj totiž hotový hřbitov
ústříc.

Téměř polovinu terasy zabíraly hromady lesklých lastur, sko-
rápek a perleti, pekoucí se v podvečerním slunci, a kaluže kalné
ústřičné tekutiny. Schránek bylo nespočetně; musely pocházet

přínejmenším z několika set ústřic. Haldy lastur se zvedaly kolem čajového stolku uprostřed terasy, obepínaly ho téměř jako obranné valy — a právě tam, vedle promočeného pytle naditého zatím ještě nevytloupanými měkkýši, se hrbila moje nadřízená, immunis Ana Dolabrová, a tupým nožem se pokoušela rozpáčit další ústřici.

„Všechny se začínají kazit,“ zaúpěl portýr po mém boku. „Už nám chodí stížnosti od důstojníků na ostatních pokojích! Jestli to co nejdřív neuklidíme, terasa bude páchnout celé dny. Ona však nehodlá přestat, ani se přesunout jinam. A kdybyste, pane, slyšel, co mi řekla...“

Sledoval jsem, jak Ana otevřela lasturu, vyřízla z ní maso, srkavě ho vysála a zahodila skořápku přes rameno. Ačkoli už se mi žaludek převážně uklidnil, kvůli tomuhle výjevu — a oděru smrdutého mořského života — se opět rozbouřil.

Ana prudce zvedla světlovlasou hlavu. Zavětrila ve vzduchu a pomalu ke mně otočila tvář — a to přesto, že mě neviděla, oči měla totiž zavázané tlustou červenou páskou. Jako obvykle.

„Dine!“ zvolala zvesela. „Tady jsi!“

„Ano, madam,“ vzdychl jsem. Kývl jsem na kluka, ať jde, a začal jsem obcházet hromady skořápek, boty mi křupaly na dlažbě, dokud jsem nestanul za jejími zády. „Ale, madam, provozovatelé mě požádali, abych v—“

Zvedla prst. „Jedno po druhém! Napřed mi řekni — jak daleko je to odsud k moři?“

Zadíval jsem se na pobřeží. „Pár mil. Možná ani to ne. Ale proč —“

„Mám na tebe prosbu,“ pokračovala. „Ráda bych, abys zašel dolů ke břehu, pokud možno někam, kde nejsou mořské řasy, a donesl mi džber mořské vody.“ Zazubila se téměř od ucha k uchu. „Abys věděl, ochutnávám město. Prostředí. A *moře*.“

Palcem jsem se škrábal na obočí a čekal, až to dopoví. „Skutečně, madam?“

„No jistě. Když ústřice rostou, vstřebávají to, co se nachází v jejich okolí. Jejich chuť mi prozrazuje, *odkud* jsou.“ Tupým nožíkem vládla s veškerou obratností půlnočního vraha. Rozloupkla další ústřici, až to klaplo, a po prstech jí stékala ústřicová šťáva. „Chybí už jen troška soli. Když doneseš mořskou vodu a dáš ji pomalu vařit, získáme tu nejčistší mořskou sůl. To by bylo něco, okusit maso samotného moře, okořeněné jeho vlastní solí! Tak poetickou věc prostě *musíme* udělat. Nemám pravdu?“

„Netušil jsem, že vám tolik zachutnaly ústřice, madam.“

„Ále, já vlastně ani nemám hlad, Dine. Spíš mi jde o to, že každá ústřice je *jiná*. Její chuť ti napoví, ze kterého útesu pochází, na které jeho straně vyrůstala, v jakých vodách vzkvétala. Je to jako ztělesněná hudba samotného oceánu.“ Natočila pravé ucho k pobřeží. „Jen se do ní zaposlouchej. Tak blízko k moři jsem ještě nikdy nebyla... Svět kolem mě překypuje pravidelnostmi. Ve vzdouvání a klesání vln slyším tep oceánu. Cítím, jak se vítr rodí ve víření vzduchu nad širými vodstvy. A teď ochutnávám i ta vodstva a vše, co je obývá.“ Divoce se usmála a vypáčila ze dna skořápky kousek šedivého masa. „Tak si říkám... není to podobné, jako kdybych okusila maso leviatanů? Vstřebaly tyto ústřice stopu jejich podstaty?“ Hlučně vysrkla obsah skořápky. „Slyšela jsem totiž šuškandu, že jisté části titánů jsou požitelné, pokud je tedy náležitě zbavíš krve...“

Zkřivil jsem tvář. I když jsem neznal podstatu Aniných kognitivních alterací — a ona s nimi dělala takové tajnosti, až to bylo k zlosti —, vždycky se u ní projevovala záliba v odhalování všemožných pravidelností, dalece přesahující posedlost. Od dávných dějin po zdivo či skvrnky barev v lidských očích — a nyní zřejmě ústřice. Ana neustále lačnila po nových obskurních informacích, jež by mohla pitvat a analyzovat, dokonce až tak moc, že často chodila po světě se zavázanýma očima. Tvrdila totiž, že přemíra smyslových vjemů by ji rozptylovala od toho, co ji momentálně zajímá.

„Mohu vám již podat hlášení, madam?“ zeptal jsem se hlasitě.

Odcvrnkla vyloupnutou schránku a ta se s chřestěním skutálela po hromadě. „Ale, ale. Jsi nějak netrpělivý. Ono se ti dnes nedařilo?“

Pomyslel jsem na drobný pergamenový svitek ve své kapse a zase jsem se zašklebil. Bylo mi, jako bych s sebou nosil nálož do bombardy se zapálenou roznětkou. „Ne,“ odpověděl jsem. „Nedařilo.“

„Chceš říct, že sis neužíval šestidenní plavbu náročným počasím po řece,“ zakřenila se, „s cílem obhlédnout studenou, lepkavou mrtvolu? My jsme doma všude tam, kde se vyskytují mrtví za svízelných či choulostivých okolností, Dine. Měl bys tu být ve svém živlu! Pověz mi — jaká je situace? Bude tahle fuška svízelná, nebo choulostivá?“

„Řekl bych, že obojí, madam,“ odpověděl jsem. „Ale v tuto chvíli se zdá, že je spíš svízelná než choulostivá.“

Nakrčila čelo. „Skutečně? Nečetla jsem nesprávné rozkazy, že ne? Jde o toho chlapa z *Bankovní správy*, správně? Co ho našli mrtvého v kanálech?“

„Není to úplně přesné, madam. Ale jde opravdu o něho.“

Brázdy na čele se jí prohlubovaly, až připomínaly údolíčka. „Vzhledem k tomu, že zabili činnovníka *Bankovní správy*, bych bývala myslela, že to bude pouze *choulostivý* případ. Ty však tvrdíš, že je také *svízelný*? Nemáš představu, jak to provedli?“

„Vůbec,“ řekl jsem. „Ten člověk zřejmě zmizel ze svého pokoje. Nenašel se žádný motiv, žádný pachatel, žádná užitečná stopa. Jen krvavý flek v posteli, jinak skoro nic.“

Nachýlila hlavu ke straně a kývla. „Hm! Dobrá. Možná to přece jen bude kvalitní případ. Jak vzrušující.“ Otréla si ústa do rukávu a vstala. „Víš, ty vůbec nejsi hloupý člověk, Dine.“

„Děkuji vám, madam,“ pravil jsem potěšeně.

„Nebo bych spíš měla říct, že nejsi *nadměrně* hloupý člověk.“

„Děkuji vám, madam,“ řekl jsem, teď už se znatelně menší radostí.

„Mnohdy rychle zvětříš, v čem je zakopaný pes, i když ještě nemáš úplné informace. Jistá nevelká zábava kouká z naší práce jenom

tehdy, když doopravdy nevíš, kudy kam.“ Napřáhla ke mně paži. „Jdeme! Odved' mě zpátky na pokoj, abychom to mohli pořádně probrat. A podmázni toho otravného usmrkance, co tady dělá portýra, ať tenhle svinčik uklidí.“

Zavedl jsem Anu do jejího pokoje, zařízeného podle jejích obvyklých požadavků: všechna okna důkladně zavřená, postel v nejzazším rohu, vedle ní stohy knih, hudební nástroje opřené o zeď — pro tuhle výpravu si vybrala pithijskou lyru — a uprostřed komnaty železná kamna s čajovým servisem.

Zavřel jsem za ní dveře. Sňala si červenou pásku z očí a divoce je vypoučila, potom si z tváře odhrnula pramen vlasů bílých jako kost, zamrkala a rozhlédla se. „Tahle místnost je trochu moc *velká*, Dine,“ prohlásila. „Nějakou dobu mi potrvá, než si na ni zvyknu.“

„Mám okna zakrýt dekou, madam? Třeba by tu pak bylo míň světla.“

„Ne, ne. Problém není se světlem, ale s velikostí... Příliš mnoho věcí v zorném poli. Ale nějak to zvládnou.“ Na vratkých nohou obešla pokoj kolem dokola a mávla k čajové konvici. „Požádala jsem portýra, aby mi sehnal pár výhonků milefolské kropinožky — bylo mi řečeno, že její lístky dávají čaji zajímavé aroma. Mohl bys mi posloužit šálkem? Při jednom mě můžeš zpravit o té naší fascinující hromádce lidských ostatků.“

Vytáhl jsem z rytecké brašny příslušnou ampulku, nasál do chřípí vůni nektaru a rozhovořil se. Zatímco jsem jí vařil čaj, s chvějícím se očima jsem ze sebe chrlil veškeré podrobnosti o všem, co jsem toho dne viděl. Ana pozorně naslouchala, opět si zavázala oči, aby se mohla lépe soustředit. Neseděla však na židli ani na posteli, místo toho si lehla na bok na podlahu a dlouhým bledým prstem rejčila ve spirálách vinoucích se tvarévovým povrchem. Přes její poněkud pokročilý věk to byla zvláště holčičkovská póza.

Když jsem skončil s hlášením, bylo už hodně pozdě. Škvírami v oknech nakukoval do místnosti bledý měsíc a ruch přístavu odumřel, utopil se v hukotu moře. Musel jsem zatřepat mai-lampou v rohu a probudit červy uvnitř, aby se rozzářili, a pokoj brzy naplnilo měkké modravé světlo.

Ana seděla hodnou chvíli bez hnutí a v ruce svírala šálek vychladlého čaje. Potom se začala kymáčet dopředu a dozadu: výmluvné znamení, že úporně přemýšlí.

„Chtíc nechtíc musím uznat,“ prohlásila nakonec, „že tato vražda je slibnější než posledních pár, na kterých jsme dělali.“

„Tedy se domníváte, že zde v Milefolu došlo skutečně k vraždě, madam?“

„Zajisté,“ odpověděla, obrátila se a lehla si na záda. „Rozhodně je to vražda. Náš drahý rozkouskovaný Sudžedo neměl srdeční mrtvici, nespádl do vody a nenechal se sežrat nahodilými želvami. Myslím, že byl zabit — a myslím, že způsob, jakým to bylo provedeno, o ledasčem vypovídá.“

Ana do sebe koplá čaj, pak odhodila šálek a zvedla ruce před sebe, s roztaženými prsty jako trubadúr, který se chystá vyprávět příběh. „Jen si to představ! Představ si Sudžeda usazeného na kanálovém člunu a plujícího po řece. Šíp z křoví by byl rychlý, krvavý... a v těchto končinách patrně nikoli neobvyklý. Anebo ve chvíli, kdy vystupoval z člunu a vydával se do města — někdo do něj mohl vrazit a zabodnout mu dýku mezi žebra tak, aby to nikdo neviděl. I to by bylo snadné. Nebo, jak asi dobře víš, mu někdo mohl naservírovat sušenou rybu potřenou jedem, který by se ve výrazné chuti vyzrálého masa nedal odhalit...“

Zaškaredil jsem se na ni. „Chápu, kam tím míříte,“ utrousil jsem. „Na takovémto místě lze vraždu spáchat snadno — že ano?“

„Samozřejmě. Pokud šlo vrahovi jen o jeho sprovedení ze světa, pak existovaly jednodušší způsoby, jak toho dosáhnout! Metody, které by Sudžedovi zaručily smrt a vrahovi bezpečí. Takže — proč si vybral tenhle způsob?“ Zamnula si ruce, jako by se pouštěla do

jídla. „Připadám si jak ta zklamaná holčina první noc v manželské posteli — čím víc tahám za to, co mám před sebou, tím víc se mi to zamlouvá! Tak se do toho dáme.“

Pak mi Ana položila mnoho otázek. Jakou barvu měla kůže ostatků? Jak dlouhé a silné byly prsty na uťaté ruce? Jak velké bylo rameno? A čelist?

Jelikož jsem si to, co jsem viděl v kostnici, dokonale vštípil do paměti, mohl jsem jí ukázat přesnou velikost toho všeho. Rozměry jsem ilustroval rukama a ona na mě štěrbínou žlutého oka vykuovala zpod pásky.

Následně se zaměřila na mou cestu do Starého Města. Nezmiňoval se někdo o tom, že by Sudžedo napadal na jednu nebo druhou nohu, nebo o nějaké jiné tělesné zvláštnosti? Jakou barvu měla plíseň v prázdném pokoji vedle Sudžedova? A jaké budovy stály kolem věže, ze které zmizel?

Na vše jsem odpověděl, jak nejlépe jsem uměl. Když jsem skončil, Ana jednoduše seděla na místě, upíjela čaj a přemýšlela. Jedním dlouhým bílým prstem pořád ještě projížděla klikaté rýhy v tvarékové podlaze. „Takže...“ řekla. „Z ramene byl odstraněn kousek kůže. Záměrně.“

„Domnívám se, že ano, madam. Takřka dokonale kruhového tvaru.“

„Apotové nám však nejsou s to povědět, o co se jednalo.“

„Nejsou, madam. Zřejmě na tom neobjevili nic neobvyklého.“

„Zajímavé... A našli Sudžedovu moč a krev — ale nic, co by patřilo narušitelí?“

„Je to tak, madam.“

„A přece Sudžedovo oblečení vonělo po citrusech, říkáš?“

„Ano. Signum Malová se domnívá, že ta vůně měla zakrýt pach vra—“

„Ticho,“ vyštěkla. „Přemýšlím! Hm. Říkáš, že Sudžedo si taky za chůze poklepával na nohu... a ptal se strážného na jeho *svatbu*? I když to byl axiom?“

„Ano. Taky mi to připadalo hodně zvláštní.“

„Ano, jelikož axiomové obvykle mívají společenskost pochcané cihly,“ přisvědčila. „Je to sakra divné.“

Semkl jsem rty, poněvadž Anino chápání slušného chování bylo často právě tak mizivé, ale zdržel jsem se komentáře.

„Nemám ponětí, jak si to poklepávání vykládat,“ pokračovala Ana. „Ledaže měl Sudžedo nějaké zdravotní obtíže. Ale ještě jedna, poslední otázka, Dine, abych si mohla v duchu sestavit celou scénu... Vrátný říkal, že *všechny* pokoje na nachýlené straně věže se těžko udržují v použitelném stavu. Správně?“

„No... ano, madam.“

„To by tedy znamenalo,“ řekla tiše, „že pod prázdným pokojem, který jsi viděl, je nejspíš další takový?“

„Ech... pravděpodobně ano, madam. Ale přiznám se, že mě nenapadlo se do něj podívat.“

„Nevadí,“ zamumlala. „Malová se ti zmínila, že společně s ostatními dohlážiteli prohledala všechny pokoje a že nic nenašla. Může to počkat. Tak. Se zbytkem finanční delegace sis zatím nemohl promluvit — správně?“

„Správně, madam. Podle toho, co říkala signum Malová, byli na jednání s milefolským králem.“

„Takže nevíš nic o minulosti či charakteru zesnulého.“

„Jen to, co uvolnila Bankovní správa.“

„A nic nenasvědčuje tomu,“ zeptala se, „že by se Sudžedo během svého krátkého pobytu ve Folidolu sešel s někým ze svých kolegů?“

„Nikoli, madam. Byl nemocen a setkat se s nimi měl až další den.“

„Ale tohle je taky hodně zvláštní, ne?“ zeptala se tiše. „Jeho kolegové byli ubytováni hned vedle něj. I kdyby byl nemocný, měl přece spoustu času, aby s nimi prohodil pár slov... nebo oni s ním.“

„Nevím, madam. Někteří se prý báli, aby od něj něco nechytili.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Krev titánů.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.